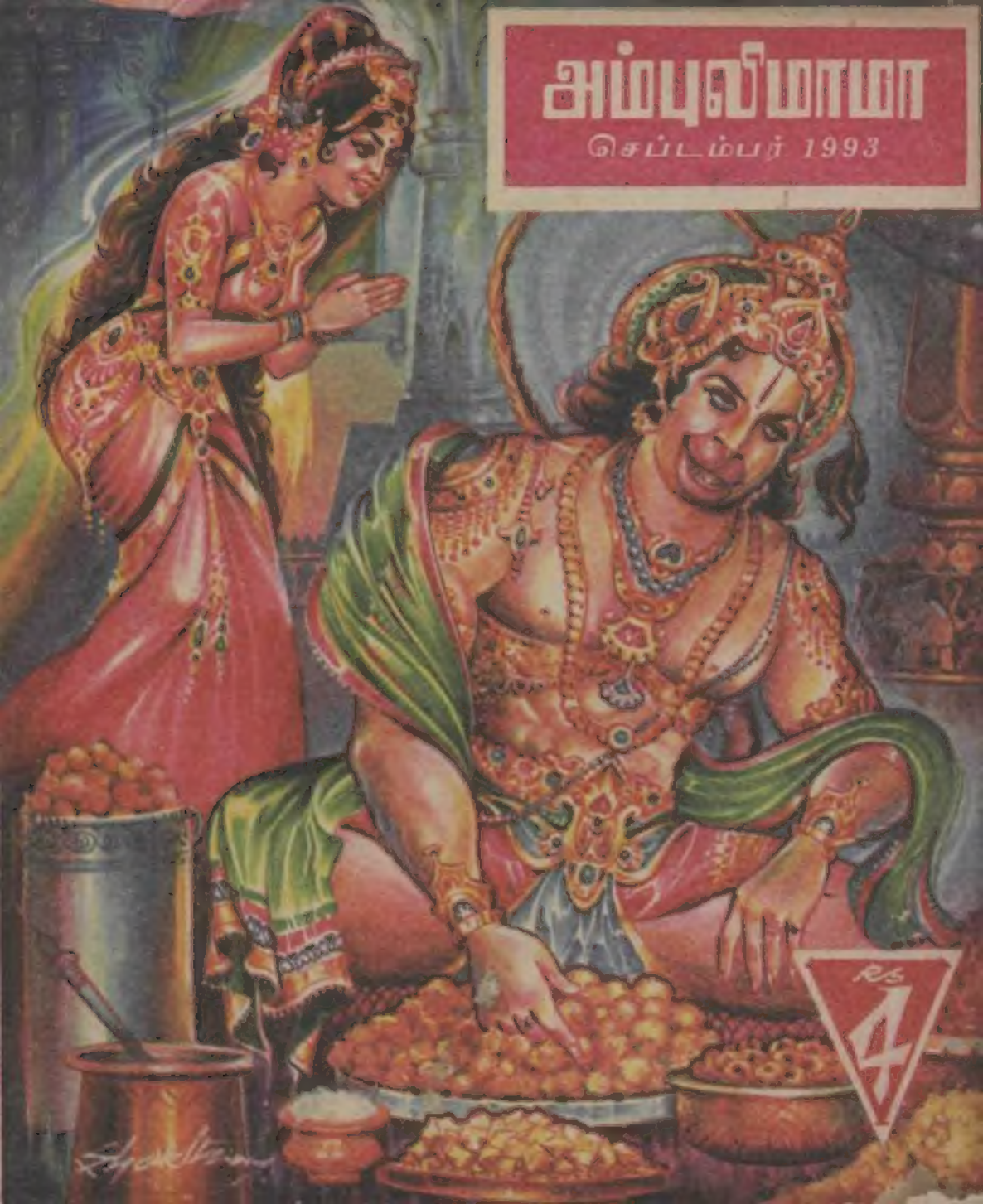

அம்புலியாழா

செப்டம்பர் 1993

CoFFEE EEE!! @#@£#...

No, IT's ToFFEE!!

THE ARGUMENT CONTINUES...

குடும்பத்துடன்
கண்டுக்களிக்க
கருத்துள்ள படம்!

ப.நா.சி.ரெட்டி
தயாரிப்பு

தமிழ்நாடு சினிமா
பரிசீலனா

தயாரிப்பு
ப.நா.சி.ரெட்டி

உழைப்பாளி

ப.நா.சி.

கி.வெ.சுப்பிரமணியம்

ம.ச.சேனா

ப.வெ.சுப்பிரமணியம்

விட்டுக் கொடுக்காமல்
ஒட்டிக் கொள்ளும்
அற்புதமான பசை வெமிக்கால்

உதான் அபுமீது: வேதத்தின் எதிர்ப் உதான் ஒரு வேதம் உதான் உதான் எதிர்ப் உதான்.

Deborah D. Hall

domestic agents, AS, 293; Bonds, 439; Bond-110 012.

உருவாக்கி... 'எக் கோ' லினால்...

தமிழக அரசு
கல்வித் துறை
தமிழகப் பல்கலைக்கழகம்
பெரிய நகர்

...the ...
...the ...
...the ...

“செய்த” சந்தர்ப்பம் ஏதாவது இருக்கிறதா?

Ekco

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

மணக்கும் மசாலைகள் தின்னத் தூண்டும் -
லிஜ்ஜட் பாப்பட் தினமும் வேண்டும்...

Lijjat
பாப்பட்

மொறமொறப்பான ஏழு சுவைகளில்
உளுந்து, உளுந்து ஸ்பெஷல், பாசிப்பயிறு, பஞ்சாபி ஸ்பெஷல், பூண்டு மற்றும் மிளகாய்

ஸ்ரீ மகிளா க்ரிஹ உத்யோக் லிஜ்ஜட் பாப்பட்

அம்புலிமாமா

திருவனார்: 'சக்கரபாணி' திருவாக ஆசிரியர்: நாகி ரெட்டி

குழந்தைகள் பள்ளியைத் தவிர்ப்பது ஏன்?

ஆரம்பக் கல்வி இலவசம் என்றிருந்த போதிலும் பல மாநிலங்களில் குழந்தைகள் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் படிப்பு முடிவதற்கு முன்பே நின்று விடுகிறார்கள். இதனால் மாநில அரசுகள் கவலைப்படுகின்றன. இது ஏன் நிகழ்கிறது என்று தமிழக அரசும், மகாராஷ்டிர மாநில அரசும் ஆராய முற்பட்டன.

நாங்காவது வகுப்பை அடைவுமுன்பே 25 சதவீதக் குழந்தைகள் பள்ளிப் படிப்பை திறுத்திவிட்டு குடும்ப வருமானத்தை அதிகரிக்க வேலைக்குச் சென்று விடுகின்றன என்று தமிழக அரசின் ஆய்வில் தெரிய வந்துள்ளது. இன்னொரு 25 சதவீதக் குழந்தைகள் தம் வீட்டு வேலைகளில் வீட்டில் சிறு குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் திறுத்தப்படுகிறார்கள். அல்லது ஆடு மாடுகளை மேய்க்க அனுப்பப்படுகிறார்கள். அப்படி நிகழ்வது பொருளாதார நிலையால்தான்.

மகாராஷ்டிர மாநில ஆய்வின்படி குழந்தைகளைக் கவர வகுப்பறைகளில் எதுவும் இல்லை என்பது தெரிகிறது. சொல்லிக் கொடுக்கும் முறை சரியா இல்லாததால் குழந்தைகளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

டிவ்லியில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வில் குழந்தைகளுக்கு ஏழு முதல் பத்து புத்தகங்கள் படிக்க முதல் வகுப்பிலேயே கொடுக்கப்படுகின்றன என்றும் இதனால் இவற்றையும் நோட்டுக்களையும் வாங்கப் பெற்றோர்கள் மிகவும் சிரமப் படுகிறார்கள்.

கல்வித் துறை வய்லுனர்கள் இத்தகைய கொடுமைகளைக் கடுமையாக கண்டிக்கிறார்கள். இது போதாது. இவர்கள் தற்போதைய கல்வி முறைகள் குழந்தைகள் மனதைக் கவரும் வகையில் அமைக்கப் பாடுபடவேண்டும்.

மதிமுகம்: 92 செப்டம்பர் 1993 புகள்: 3

தனிப்பிரதி: ரூ. 4-00 வருட சந்தா: ரூ. 48-00

பராக்கிரமப் போட்டி

சுற்றிலும் 'தீபாத்திகள்'. போரட வேண்டிய தருணம் வந்து விட்டது. க்ரேஸ்கல் கோட்டையை கைப்பற்ற ஆபத்தான இட்டர்லியா பாகதகளில் பயணம். 'மாஸ்டர்ஸ் ஆஃப் தி யுனிவர்ஸ்' படைதிரட்டி வாருங்கள். தேவை: ஒரு படை, சேர்ந்து விளையாட ஒரு தேரழன். (தேரழியுடனும் விளையாடலாம்.)

1	2 ஒருபடை	3	4 கிரேஸ்கல் கோட்டை - அழகு கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	5
6 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	7	8	9	10 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்
11	12 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	13	14 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	15
16	17	18 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	19	20
21	22	23	24 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	25
26 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்	27	28	29	30 கிரேஸ்கல் கோட்டை கைப்பற்றி 1-ஆம் இடம்

விளையாட்டி எழுந்தருளில்

வாழ்த்துக்கள்
தேவராயன் எழுந்தருளில்

செய்திகளும் தகவல்களும்:

இரு பெண் பிரதமர்கள்

அண்மையில் இரு நாடுகளில் பெண்கள் பிரதமர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். ஜூன் 14ல் திருமதி டான்சா சில்லர் துருக்கியின் முதலாவது பெண் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பதவி ஏற்றார். இதற்குப் பனிரெண்டு நாட்

களுக்குப்பின் செல்வி கிம் காம்பெல் கனடாவின் 19ஆவது பிரதமராகப் பதவி ஏற்றார். இவரும் கனடாவின் முதலாவது பெண் பிரதமராவார்.

துருக்கி அதிபர் தர்கட் ஒஜால் கடந்த ஏப்ரலில் திடீரென இறந்ததால் அப்போது பிரதமராக இருந்த கலைமான் டெமிரெல் துருக்கியின் அதிபரானார். இதனால் ஆளும் கட்சியான 'டீரூபாத் பார்ட்டி' புதிய பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியதாயிற்று. டெமிரெல் மத்தியிசைப்பயில் நிதி அமைச்சராக இருந்த நார்பது வயது சில்லர் பிரதமர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டார். அவரை எதிர்த்து 65 வயதான உள்விவகார மத்திரி இஸ்மத் செஸ்டின் போட்டி போட்டார். இவருக்கு 320 வாக்குகளும் சில்லருக்கு 570 வாக்குகளும் கிடைத்தன. இவ்வளவுக்கும் சில்லருக்கும் மூன்று வருடகாலம் அமைச்சராக இருந்த அனுபவம்தான்.

பாஸ்பரஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் பொருளியலில் பட்டம் பெற்ற சில்லர் அமெரிக்காவின் ஏல் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர் பட்டம் பெற்றார். அதன்பின் துருக்கியின் பல பல்கலைக் கழகங்களில் 1978 முதல் பணியாற்றினார். 1990ல் டீரூபாத் கட்சியில் சேர்ந்து 1991ல் டெமிரெல் அமைச்சரவையில் நிதி மத்திரியானார். இவர் நிதி அமைச்சராகி 20 மாதங்களில் விலாபாரத் துறையில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். நாட்டின் இளைவ தலைவினரும் பெண்களும் முன்னேறப் பாடுபட்டு வரலானார்.

துருக்கிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானோர் முதியவர்கள். ஆயினும் அவர்கள் நம்மை விட வயதில் சிறியவரும் பெண்ணுமான சில்லரின் தலை

மையை ஏற்றார்கள். முதியோரிடம் இருந்து நாட்டின் தலைமை இளைய தலைமுறைக்குத் வந்தது வரலாற்றின் சிறப்புமிக்க நிகழ்ச்சியாகும். எனவே சில்லர் நாட்டின் ஆட்சி முறையை மாற்றி வருவதில் வியப்பு எதுவும் இல்லைதான்.

கனடாவிலும் ஒரு

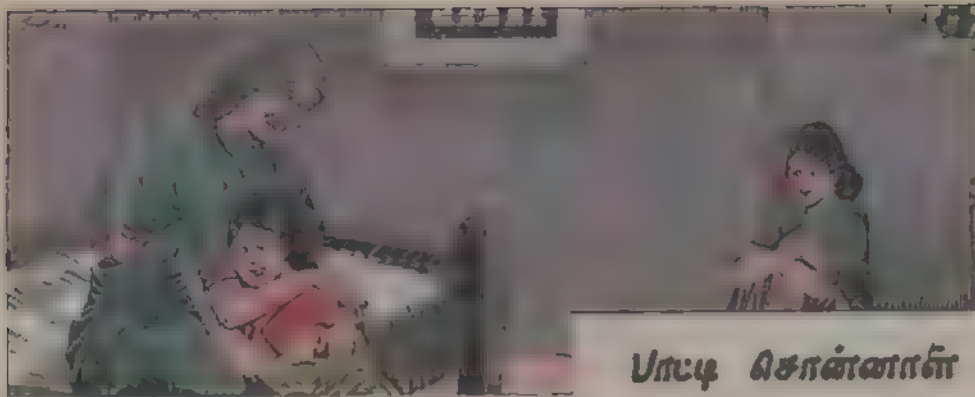
இளம் பெண் பிரதமராகியுள்ளார் எனலாம். 45 வயதான கிம் காம்பெல் வழக்கறிஞராக இருந்து ஆளும். கட்சியான புரோகிரெஸிவ் கன்செர்வடிவ் கட்சியில் சேர்ந்து ஐந்தாண்டுகளில் உயர் பதவியைப் பெற்றார். இவர் பிரியான் மல்ரோனி அமைச்சரவையில் சட்ட மந்திரியாகவும் பாதுகாப்பு மந்திரியாகவும் இருந்தார்.

நாட்டின் வியாபாரம் குறைந்து கடன் கமை அதிகரிக்க பல வியாபார நிறுவனங்கள் மூடப்பட்டன. வேலையின்மை அதிகரித்தது. இதனால் மக்களிடையே மனக்கொந்தளிப்பு ஏற்பட மல்ரோனி பிரதமர் பதவியிலிருந்து விலக முடிவு செய்தார். அதனால் ஆளும் கட்சி கிம் காம்பெல்லைத் தலைமைப் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுத்தது.

கனடாவில் வரும் நவம்பரில் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடக்கப் போகிறது. அதில் கன்சார்வெடிவ் கட்சி வென்றால் மீண்டும் காம்பெல் பிரதமராவார். அமெரிக்க அதிபர் கிளின்டன் இளைஞரானே என எண்ணி கனடா நாடு ஒரு இளம் பெண்மணியிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தது போலும். காம்பெல் நன்கு கிடார் வாசிப்பார். சதுரங்கம் விளையாடுவார். ரஷ்ய இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

பெண் பிரதமர்கள் :

- * திருமதி கோல்டா மேயர்-இஸ்ரேயில் *
- * திருமதி இந்திரா காந்தி-இந்தியா *
- * திருமதி சிரிமாவோ பண்டார நாயகே-ஸ்ரீலங்கா *
- * திருமதி மார்க்கரெட் தாச்சர்-இங்கிலாந்து *
- * திருமதி பேநஜீர் புட்டோ-பாகிஸ்தான் *
- * திருமதி பேகம் கவீதா ஜியா-பங்களா தேச *

பாட்டி சொன்னாள்

ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்த கண்ணம்மா தன் மகள் ஊர்வசியின் திருமணம் பற்றிக் கவலைப்படலானாள். அழகிய பெண்குழந்தை பிறந்தது என்று கண்ணம்மாவின் மாமியார் அழகிற்குப் பேர் போன தேவ கன்னிகை ஊர்வசியின் பெயரை அக்குழந்தைக்கு வைத்தாள். ஊர்வசிக்கு ஒரு வயதாவதற்கு முன் அவளது தந்தை இறந்து போனான். கண்ணம்மா மிகவும் சிரமப்பட்டு ஊர்வசியை வளர்த்து வந்தாள்.

ஊர்வசி பெரியவளாகியும் குழந்தைத்தனம் போகவில்லை. சிறுவர் சிறுமியருடன் அவள் கோலி குண்டு விளையாடலானாள். அதைக் கண்ட எதிர் வீட்டுக்காரி ஒருநாள் "தடிமாடு போல வளர்ந்தும் இன்னமும் தெருவில் கோலி விளையாடு

கிறாயே. உனக்கு வெட்கமாக இல்லை?" என்று கேட்டாள்.

அதுகேட்டு அவள் தன் பாட்டியிடம் போய் சொல்லவே அவளது பாட்டியும் "ஆமாம். இனி நீ தெருவில் விளையாடக் கூடாது. உன் அழகிற்கு உன்னை ஒரு ராஜகுமாரனே வந்து கொத்திக் கொண்டு போவான்" என்றாள். ஊர்வசியும் அதை முழுக்க முழுக்க நம்பினாள்.

அன்றுமுதல் ஊர்வசி தெருவில் விளையாடப் போகாமல் சன்னல் ஓரமாக உட்கார்ந்து தன்னைத் தேடிக் கொண்டு எந்த ராஜகுமாரன் வரப் போகிறான் என்று எதிர் பார்க்கலானாள். அவளது தாயார் அப்படி உட்கார்ந்து ஒரு நம்பிக் கையை வளர்த்துக் கொள்ளக் காரணம் தன் மாமியார்தான் என அறிந்து அவள் மீது கோபம்

கொண்டாள்.

அவள் தன் மாமியாரைக் கடிந்து கொள்ள அவள் படுத்திருந்த கட்டிலருகே போனாள். அவளைத் தட்டி எழுப்ப முயன்ற போது அவளது உடல் சில்விட்டு விறைத்துப் போனது கண்டு திடுக்கிட்டாள். தன் மாமியார் இறந்ததால் பிரச்சனைகளைத் தானே எப்படி சமாளிப்பது என்று திகைக்கலானாள்.

கிழவி இறந்து இரண்டு மாதங்களாகி விட்டன. கண்ணம்மா தன் மகளுக்கு விவாகம் செய்து வைக்க முயன்றாள். அந்த ஊரில் யாரும் ஊர்வசியை மணந்து கொள்ள இசையவில்லை. வெளியூரிலி

ருந்து கல்யாணத் தரகர் ஒரு மாப்பிள்ளைப் பையனைக் கொண்டு வந்தார். அவன் பார்க்க லட்சணமாக இருந்தான். ஒற்றைக் கண்ணன்.

அவன் பெண் பார்க்க வந்த போது ஊர்வசி அவனிடம் "நீ எந்த நாட்டு ராஜகுமாரன்?" என்று கேட்டாள். அவளது தாயார் அவன் வயலில் வேலை செய்வன் எனக் கூறவே ஊர்வசி "பூ! இவ்வளவுதானா? போ. போ. எனக்காக ராஜகுமாரன் வருவான்" என்று கூறி அவனை நிராகரித்து விட்டாள்.

கண்ணம்மாள் அதன் பிறகு தன் மகளிடம் "நீ உன் பாட்டி சொன்னதையே நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படி ஒன்றும் நடக்காது. உன்னை மணக்க எந்த நாட்டு ராஜகுமாரனும் வர மாட்டான். எனவே நான் தேர்ந்தெடுப்பவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்" என்று அறிவுறுத்திப் பார்ந்தாள்.

ஆனால் ஊர்வசியோ "அம்மா! பாட்டி உன்னை விட அனுபவம் பெற்றவள். வயதில் முதிர்ந்தவள். அதனால் பாட்டி சொன்னதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். என்னைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு ராஜகுமாரன் வரத்தான் போகிறான்" என்று உறுதியுடன் கூறினாள்.

கண்ணம்மாவுக்கு ஊர்வசியின் பிரச்னை பெருத்த தலைவலியாகி விட்டது. ஒரு நாளிரவு ஊர்வசி சன்னலருகே உட்கார்ந்து ராஜகுமாரன் வருவானா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணம்மாளை வீட்டின் கொல்லைப் புறத்திலிருந்த புளிய மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு தன் மகளின் மனதில் ராஜகுமாரனைப் பற்றிய எண்ணத்தை நிலை நிறுத்தி விட்டுப் போன தன் மாமியானா மனதாரச் சபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது சற்று முன் அந்த மரத்தில் வந்து உட்கார்ந்த ஆண் பிசாக ஒன்று கண்ணம்மாவைப் பார்த்து "இறந்தவர்களை அதுவும் குறிப்பாக மாமியாரைத் திட்டுவது மகாப் பாவம். இதை நீ செய்யலாமா?" என்று கேட்டவாறே அவள் முன் குதித்தது. முதலில் பிசாசைக் கண்டு கண்ணம்மா பயந்தாலும் பிறகு கதாரித்துக் கொண்டாள்.

அவள் அந்தப் பிசாசைப் பார்த்து "என்ன செய்வது? என் மனத்தில் உள்ளதை எப்படியாவது சொல்லித்தானே அழிவேண்டும். அப்போதுதான் பாரம் சற்று இறங்கினது போலிருக்கும்" என்றாள். பிசாகம் "அப்படியா! சரி, சொல் உன் பிரச்னை என்ன என்று. நான் அமைதியுடன் கேட்கிறேன்" என்றது.

கிறேன்" என்றது.

கண்ணம்மாவும்தன் மகளைப் பற்றி விவரமாகக் கூறினாள். பிசாகம் அதை கவனமாகக் கேட்டு விட்டு "காலத்தான் எப்படி மாறிப் போய்விட்டது! நான் நாளை இரவும் மறுபடியும் வருகிறேன். அப்போது உன் மகளின் மனதை மாற்றுகிறேன்" என்று கூறிச் சென்றது.

மறுநாள் பிசாக ராஜகுமாரனின் தீவடித்தில் ஒரு குதிரை மீது சவாரி செய்தவாறே கண்ணம்மாவின் வீட்டிற்கு வந்தது. அது ஊர்வசி உட்கார்ந்திருந்த சன்னலருகே போனபோது அவள் ஒரேயடியாக மகிழ்ந்து போய் "ஆகா!

இருக்கிறது. நீ ஏதாவது பேசு” என்றாள்.

பிசாகம் “பேசுவதா! என்ன சொல்வது! உம். ஒரு சாதாரண விஷயம் சொல்கிறேன். நேற்றுத் தான் நான் என் அண்ணனுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்துக் கொண் றேன்” என்றது. ஊர்வசியும் “ஏன் கொடுத்தாய்?” என்று கேட்டாள். பிசாக பலமாகச் சிரித்து “என் அண்ணன் உயிருடன் இருந்தால் எனக்கு சிம்மாசனம் கிடைக்காதே” என்றது.

ஊர்வசியும் “இது பாவம் இல்லையா?” என்று கேட்டாள். பிசாகம் “ராஜகுமாரன் பாவம் புண்ணியம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் முன்னுக்கு வர முடியாது. மூன்று நாட்களுக்கு முந்தான் என் கிழத் தந்தையை மேல்லோகத்திற்கு அனுப்பி வைத் தேன். அடுத்த மாதத்திற்குள் நான் மன்னனாகி அண்டை நாட் டின் மீது படை எடுத்துப் போய் அதைக் கைப்பற்றப் போகிறேன். அந்நாட்டின் ராஜகுமாரியையும் சிறைப்பிடித்து வரப் போகிறேன்” என்றது.

இவ்வாறெல்லாம் பயங்கர விஷ யங்களை கூறினால் ராஜகுமாரர் கள் ராட்சஸ குணம் படைத்தவர் கள் என ஊர்வசி நினைத்து ராஜ குமாரர்கள் மீது வெறுப்படை வான் எனப் பிசாக நினைத்தது.

பாட்டி சொன்னது பலிக்காமல் போகுமா? ராஜகுமாரா! இது எங்கள் வீடு. உள்ளே வா” என்று அழைத்தாள்.

அதற்கு பிசாக “வானளாவி நிற்கும் அரண்மனையில் வசிக்கும் நான் இந்தச் சிறு குடிசைக்குள் எப்படி வருவது? நீ வீட்டை விட்டு வெளியே வா. நாம் உலாவி விட்டு வருவோம்” என்றது.

ஊர்வசி மகிழ்ந்து போய் வீட்டிலிருந்து வெளியே ஓடிவந்து குதிரைமீது அமர்ந்து கொண்டாள். பிசாக அவளைக் காட்டிற்குள் வெகுதூரம் கொண்டு போயிற்று. கொஞ்ச நேரமானதும் ஊர்வசி “ராஜகுமாரா! எனக்குப் பயமாய்

ஆனால் ஊர்வசியோ எதுவும் பேசவில்லை.

சற்று நேரத்திற்குப் பின் பிசாக சட்டென ஊர்வசியைக் குதிரை மீதிருந்து கீழே இறக்கி விட்டு "ஆ! நான் சேனாதிபதியுடன் மூன்றாவது ஜாமத்தில் இரகசிய ஆலோசனை நடத்த வேண்டும். அதை மறந்து உன்னோடு வீண் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்து விட்டேனே. நான் போகிறேன்" என்றது.

அதுகேட்டு ஊர்வசி பயந்து போய் "ஐயோ! நடுராத்திரியில் நடுக்காட்டில் என்னை விட்டுப் போகிறாயே. என்னை புலியோ, சிங்கமோ அடித்துக் கொன்று தின்றுவிடுமே" என்றாள்.

பிசாகம் "தின்னட்டுமே! அதனால் என்னவாம்! நான் ராஜகுமாரன். என்னை மணக்க ஆயிரம் ராஜகுமாரிகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருவார்கள். நீ போனால் எனக்குக் கவலை இல்லை" என்று கூறி மறைந்து போயிற்று.

ஊர்வசி அழுதுகொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்போது ஒரு வாலிபன் குதிரை மீது சவாரி செய்தவாறே அங்கு வந்தான். அவன் அவளைப் பார்த்து "யார் நீ? நடுராத்திரியில் இந்தக் காட்டில் ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். அவ

ளும் "நான் ஊர்வசி" என்று விகிக் கொண்டே இருந்தாள்.

அதுகேட்டு அந்த வாலிபன் குதிரை மீதிருந்து குதித்து "ஆகா! என்ன அதிர்ஷ்டம். நான் ரம்பை, ஊர்வசி ஆகிய இரவரில் ஒருத்தியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைத்தேன். எனக்கு ஊர்வசி கிடைத்து விட்டாள். வா. என் குதிரை மீது ஏறி அமர்ந்து கொள். என் கோட்டைக்குப் போவோம். நாளையே நாம் கல்யாணம் செய்து கொள்வோம்" என்றான்.

ஊர்வசியும் "நீ உண்மையிலேயே ராஜகுமாரன்தானா?" என்று கேட்டாள். அவனும் "சந்

தேகப்படாதே. நான் ராஜகுமாரன் தான். வா. சூதிரை மீது ஏறு" என்றான். ஊர்வசி மகிழ்ந்து போய் சூதிரை மீது அமர்ந்தாள். இந்நவரும் அரண்மனையை அடைந்தார்கள்.

தன் மகளைக் காணவில்லையே என்று கண்ணம்மா கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது தன் வீட்டின் முன் ஒரு பல்லக்கு வந்து நிற்பதைக் கண்டாள். அவளை அதில் ஏற்றி அரசாங்க வீரர்கள் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்ற போது அவளது ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை. அங்கு ராணியே வந்து வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

அவள் கண்ணம்மாவிடம் "என் மூத்த மகன் கந்தர்வ கன்னியைத் தான் மணக்கப் போவதாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தான். அதற்கு ஏற்ப என் மாயியாரும் உனக்கு ரம்பையோ ஊர்வசியோதான் மனைவியாகக் கிடைப்பாள் என்று

கூறி வந்தார். அதனால் அவன் கந்தர்வ கன்னிகை கிடைப்பாளா எனத் தேடிக்கொண்டிருந்தான். நேற்றிலுள்ள உன் மகளைக் காட்டில் தனியாகப் பார்த்ததும் அவளது அழகால் கந்தர்வப் பெண் என்று எண்ணி விட்டான். அவளும் தன் பெயர் ஊர்வசி என்று கூறவே அவன்தான் நினைத்தது சரியே என்று எண்ணி விட்டான். நானும் என் மகனுக்கு கல்யாணம் ஆனால் போதும் என்று எண்ணினேன். என் கவலையும் தீர்ந்தது" என்றான்.

கண்ணம்மானும் "என் மாயியாரும் என் மகள் மனதில் அவளை ஒரு ராஜகுமாரன்தான் மணப்பாள் என்று பதிய வைத்திருந்தாள். ஆக இரண்டு பாட்டிகளும் சொன்னது சரியாய் போயிற்று" என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

ஊர்வசிக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் விமரிசையாக விவாகம் நடைபெற்றது.

5

[மேனாதிபதி கம்பிரிம்மன் தென்மேற்குமேற்குப் போம் ராட்சஸ மிகுத்ததாய் பார்த்து விட்டு அதுபற்றி மன்னனிடம் உறினான். வடபகுதியில் மலர்ந்த அநியை மலர்ந்தான் அந்த ராட்சஸ மிகுத்ததாய் வந்தது இரும்புநாடு ராஜ்யம் சொன்னார். வடபகுதி மலைவாழ் மக்களின் உதவி கொரி ராட்சஸ மிகுத்ததாய் ஒழிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. அதன்பிற்றது-]

மலைவாழ் மக்களிடையே மன்னன் பிரதாபவர்மன் வரும் செய்தி பரவிவிட்டது. மலைச் சாதியினர் தலைவன் சாம்பன் உடனே எல்லோரையும் ஒரிடத்தில் வந்து கூடும் படி அறிவித்தான். யாவரும் வந்து சேர்ந்ததும் சாம்பன் "நம் மன்னர் இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கு வரப் போகிறார். அவரை நாம் தக்க விதத்தில் வரவேற்று மரி

யாதை செய்ய வேண்டும்" என்றான்.

மக்களும் உடனே தம் வீடுகளுக்குப் போய் வண்ண ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு வந்தனர். மன்னனை வரவேற்க உற்சாகத்துடன் வரிசையாக நின்றனர். சற்று நேரத்திற்குப்பின் குதிரைகள் வருவதை அவர்கள் கண்டனர்.

அவர்கள் மலைச் சாதியினர்

நின்ற இடத்தை அடைந்ததும் முதலில் மெய்க்காவலர்கள் குதிரைகளின் மீதிருந்து கீழே இறங்கி மன்னன் பக்கம் போய் நின்றார்கள். மலைச் சாதியினர் தலைவன் சாம்பன் மன்னனைக் கைகூப்பி வணங்கி வரவேற்றான். மன்னன் புன்னகை புரிந்தவாறே குதிரையிலிருந்து இறங்கி சாம்பனைக் கட்டித் தழுவித் கொண்டான்.

அவன் இளவரசியை சாம்பனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவாறே "இவள்தான் என் மகள் பிரியம்வதை. இவள்தான் தளபதி வீரகிம்மன்" என்று கூறினான். சாம்பன் மன்னனை அருகே இருந்த ஒரு மரத்தின் நிழலின் கீழ் அழைத்

துச் சென்றான். அங்கு மூங்கிலாலான ஆசனம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன் பக்கம் ஒரு முக்காலியும் போடப்பட்டது. முதலாவது ஆசனத்தில் மன்னனை உட்காரும்படியும் முக்காலியில் இளவரசியை உட்காரும்படியும் சாம்பன் வேண்டினான்.

அவன் அவர்களுக்கு எதிரே ஒரு விரிப்பில் அமர்ந்து கொண்டு "அரசே! தாங்கள் எங்கள் மீது கருணை கொண்டு இங்கு விஜயம் செய்தது எங்களது பெரும் பாக்கியமே. தங்களது இக்காருண்யம் மிக்க செயலை என்ஹென்றும் மறக்க மாட்டோம்" என்றான்.

சில பெண்கள் சிறு தட்டுகளில் பழங்களை எடுத்து வந்து அவர்கள் முன் வைத்தனர். மன்னனும் இளவரசியும் மற்றவர்களும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது இன்னிசை முழங்கியது. அதன் பிறகு சில அழகிய பெண்கள் மூங்கில் கம்புகளைக் கைகளில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு அமைப்பில் நின்றனர்.

அவர்களுக்குப் பின்னாலிருந்து தம்பட்ட ஒலிகள் கிளம்பின. அதற்கு ஏற்ப அப்பெண்கள் மூங்கில் கோல்களைத் தட்டி வட்ட வடிவில் சுற்றலாயினர். அந்த வட்டத்துள் சில அழகிகள் சென்று நடனமாடினர். அதைக் கண்டு இளவரசி மகிழ்ந்து போனாள்.

நான் முடிந்ததும் மன்னன் தன் இரக்கையில் தந்து எழுந்தான். அவன் அங்கு கூடியிருந்த ஆடவர்களையும் பெண்களையும் ஒரு பறை பார்த்தான். அவர்கள் எல்லோரும் கைதட்டி ஆரப்பரிதாகனர். மன்னன் அவர்களை எல்லாம் அழைதியாக இரக்கமாயிடுகிறவிட்டு மின்வநாறு சொன்னான்.

“நீங்கள் எல்லாம் எல்லாம் காட்டிய அன்பிற்கு மரியாதைக்கும் மிக்க நன்றி இப்போது நான் இங்கு வந்தது வேறொரு புகழையான் வெள்க்காதீர்கள். இந்தப் பகுதிகளில் மட்டும் அல்ல, மாணிக்கபுர நாயக்கை பெரும்

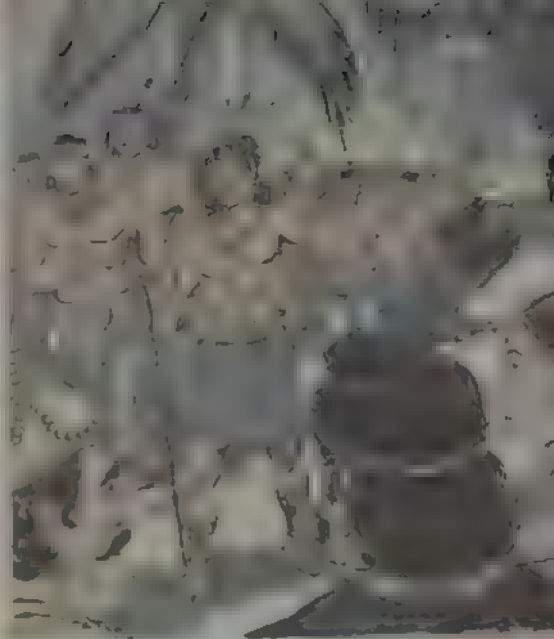
ஆபத்து வந்திருக்கிறது. நம் தென்குறகரைப் பகுதியிலுள்ள ஒரு ராட்சஸ மிகும் இங்கு மலரும். அதிசய மலரால் கவரந்து இழக்கப்பட்டுள்ளது. அது இரவு வேளைகளில் தென் கடல் பகுதியில் நந்து கிளம்பி வாக்கு நோக்கிச் சென்றுவிட்டு திரிபோதயம். ஆக மீண்டும் தென்குறகரை வந்து அதனுள் புகுகிறது. அது வெளியே செல்லும்போது அகன் காலடிபட்டு மக்களோடு விடுகனம் பூமிக்குள் அமிழ்ந்து போகின்றன. நல்ல வேளையாக அந்த பயங்கர மிகும் நீங்கள் வசிக்கும் இப்பகுதிகளில் இன்னும் வரவில்லை. அதை எதிர்த்தும் போராடி மனிதர்களால் முடியாது. எவ்வே அது இவ்விதம் நம் நாட்டிற்குள்ளேயே வராமல் இருக்காது ஒரு யோசனை கூறி இருக்கிறார். அது அதிசய மலர்க்காக வாதிசையில் அலைகிறது என்பது நன்கு தெரிகிறது அதனால் அது இருக்கும் இடத்தில் அதிசய மலர்களைக் கொண்டு போய்ப் போட நிவிட்டால் அது கூலிவிடுந்து வெளியே வரவே வராது. இதைச் செய்ய உங்கள் மகன் வேண்டும்” என்றான்.

மன்னன் இவ்வாறு கூறியதும் சற்று நேரம் அங்கு அமைதி நிலவினது. சற்று நேரத்திற்குப் பின் மலைச்சாதினா நல்லமன் சாய்

பன் "அரசே! நாட்டிற்காக எங்கள் உயிரை அர்ப்பணிப்பதை எங்களது மாபெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறோம். அந்த நாட்டை மிகுந்திட மிகுந்து நம் நாட்டைக் காப்பது எங்கள் கடமை. தீயவர்களைப் பிழைத்தவர்களுக்கு வந்துள்ள ஆறுதலை நாளை வடபக்கத்திலிருந்து வரத்தக்க வரும். தீயபற்றி நாங்கள் கூறி எச்சரித்ததைத் தங்களுக்கு மிகவும் கடன் பட்டிருக்கிறோம். இப்போது நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இருக்கிறார்கள். அதன்படி நடக்கிறோம்" என்று பணிவுடன் கூறினான்.

தலைவர் கூறியதை சரி எனச் சொல்வது போல் மற்றவர்கள் கைதட்டினார்கள். அப்போது அவர்களிடையே இருந்து வந்த வாலிபன் ஒருவன் மன்னனின் முன்போய் நின்று வணங்கினான். அவனைக் கண்டதும் இளவரசி மன்னனிடம் "அதிக மலர்களை அன்று எனக்குப் பரிசளித்தவன் இவனே" என்று கூறினான்.

அவனும் "ஆம் இளவரசியாரே. அதிக மலரால் தங்களுக்கு அழிவு என்பதைத் தெரியாமல் தங்களுக்கு அளித்தவன் நான்" எனக் கூறி மன்னனைப் பார்த்து "அரசே! நான் இப்போதே அதிக மலருடன் அந்த ராட்சஸ மிகுத இடத்திற்குப் போகிறேன்" என்றான்.

மன்னனும் "மிக்க மகிழ்ச்சி உத்தமா. ஆனால் இதற்கு முதலில் உன் தலைவரின் அனுமதி பெற்றதாக வேண்டும்" என்றான். உத்தமனும் தன் தலைவனைப் பார்த்தான். தலைவன் சாம்பலும் "சபாஷ் உத்தமா! உன் துணிச்சலை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் நீ அந்த ராட்சஸ மிகுத்தை எப்படி எதிர்க்கப் போகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

உத்தமனும் "நம் மன்னர் கூறிய படி அதிக மலர்களை எல்லாம் பறித்து எடுத்துக் கொள்வேன். அவற்றோடு நான் ஒரு படகில் சென்று அந்த ராட்சஸ மிகுத இடத்தையும் இடத்தை அடைவேன். அங்கு

நான் கொண்டுபோன மலர்களைப் போடுவேன். அதன் பிறகு அது நம் நாட்டின் பக்கமே தலை காட்டாதுதானே" என்றான்.

அது கேட்டு மன்னன் "நீ சொல்வது சரியே. நீ அங்கு போய் விட்டுத் திரும்பி வர சில நாட்களாகுமே. அதுவரை உன் குடும்பத்தவரைப் பாதுகாக்க நான் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்" என்றான். அப்போது சாம்பன் "உத்தமனுக்குத் தரும்படி என்று பெரிதாக எதுவும் இல்லை. இளம் வயதிலேயே அவன் தன் தாய் தந்தையரை இழந்துவிட்டான். இப்போது அவனுக்கு இருப்பது அவனது ஒரே தங்கை ரஜனி

தானே" என்றான்.

தலைவன் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு இளம் பெண்ணை வரச் சொன்னான். அவள் வந்ததும் அவன் மன்னனிடம் "இவள்தான் உத்தமனின் தங்கை ரஜனி" என்றான். ரஜனி தன் கையில் வைத்திருந்த பூ மாலையை இளவரசிக்கு அணிவித்தாள். அதுகண்டு யாவரும் கைதட்டித் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர்.

இளவரசி ரஜனியின் கைகளைப் பிடித்தவாறே உத்தமனிடம் "நீ போய்விட்டுத் திரும்பி வரும் வரை இவள் அரண்மனையில்தான் இருப்பாள்" என்றான். மன்னனும் சாம்பனிடம் "என் மகள் ஆசை கொண்டு அம்மலர்ச் செடிகளை அரண்மனையில் வளர்க்க ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் அதற்குள் சாபம் பற்றி ராஜகுரு எச்சரிக்கவே அவள் அந்த ஆசையைவிட்டு விட்டாள். ஆனால் அந்த மலர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடுதான் இப்போது என் மகள் என்னுடன் வந்திருக்கிறாள். அந்த மலர்களை இவள் தூரத்திலிருந்தாவது பார்க்கலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

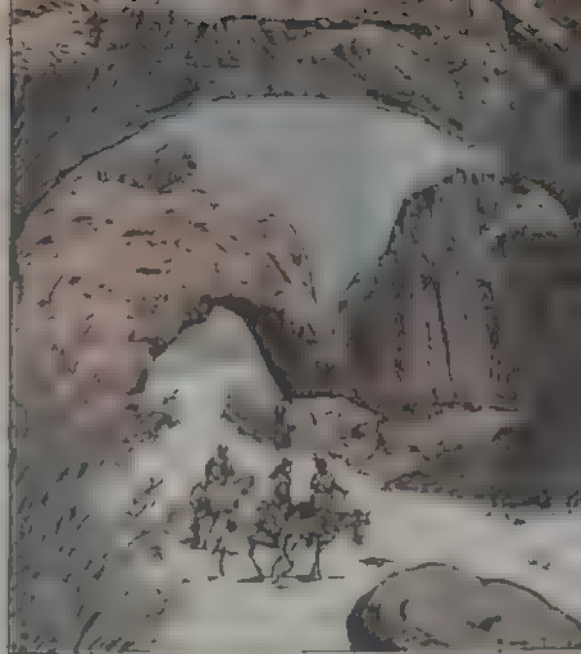
சாம்பனும் "ஆகா! தாராளமாகப் பார்க்கலாமே" என்றான். அப்போது உத்தமன் "மன்னர் அனுமதித்தால் நானே இளவரசியாரை அழைத்துப் போய் அவர்

றைக் காட்டுகிறேன். குதிரை மீது சவாரி செய்துகொண்டு போனால் விரைவில் திரும்பி வந்துவிடலாம்" என்றான்.

மன்னனும் "சரி. இப்போதே போய்விட்டுத் திரும்பி வந்துவிடு. கூட சில மெய்க்காவலர்களையும் அழைத்துச் செல்" என்று உத்தமனிடம் கூறினான். பிறகு சாம்பனிடம் "சரி. உன் மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளைப் பார்க்கச் செல்வோம்" என்றான்.

இளவரசியும் உத்தமனும் குதிரைகளின் மீது ஏறி முன் செல்ல அவர்களின் பின் சில மெய்க்காவலர்களும் சென்றனர். அவர்கள் வெகுதூரம் போய் ஒரு குறுகிய பாதையை அடைந்தார்கள். அப்போது உத்தமன் பிரியம்வதையிடம் "இளவரசியாரே! இங்கிருந்து தான் நீங்கள் எச்சரிக்கையுடன் செல்ல வேண்டும். குதிரையை வேகமாக ஓட்டாதீர்கள். வழியின் இருபுறங்களில் ஆங்காங்கே மரங்களின் கிளைகள் குறுக்கிடும்" என்றான்.

கொஞ்ச தூரம் போனதும் உத்தமன் இளவரசியிடம் "அதோ பாருங்கள் அழகிய மலர்களை. அவை தாம் அதிசய மலர்கள்" என்றான். இளவரசி அந்த அழகிய காட்சியைக் கண்டு மெய்மறந்து போனாள். மலைகளில் அடர்ந்த மூங்கில் புதர்களிடையே

அழகிய அதிசய மலர்களைக் கண்டு "ஆகா. எவ்வளவு அழகம். இருக்கிறது! இன்னமும் கொஞ்சம் பக்கத்தில் போய்ப் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்டாள்.

அப்போது உத்தமன் "வேண்டாம் இளவரசியாரே! குதிரை இனியும் முன்னே செல்ல முடியாது. நம்முடைய செல்வத்தை நாம் தான் வேலை" என்றான். அக்கேட்டு இளவரசி அங்கேயே நின்று மலர்களைப் பார்த்து ரசிக்கினாள். சற்று நேரமானதும் "இளவரசியாரே! இனி நாம் திரும்பிச் செல்லலாம்" என்றான்.

அப்போது இளவரசி "இப்போது அழகாக உள்ள மலர்களுக்கு ஒரு

1. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 2. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 3. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 4. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 5. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 6. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 7. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 8. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 9. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.
 10. இது ஒரு புதிய கட்டிடம் ஆகும்.

அங்கு 1950-ல் "புதிய" கட்டிடம்
 1951-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1952-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1953-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1954-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1955-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1956-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1957-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1958-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1959-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது
 1960-ல் கட்டிடம் கட்டித் தரப்பட்டது

11 என்னன் ஓ த்துடனணத் தன்ன
க. செ. அழகுந்து " நீ வாய்ப்பு பரிசாய
வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிப
பாடியாக. நீதி நயப் பவையாகத் துத
காதி. ஆவனா ன் எதிர் பாதததுக்
கொண்டி துக்கு. தாடின நவ
துக்காத நீ செய்யும் நற்பணி மிக

அம் பாரிடதநகதி" என்றுங்.

[illegible]

தாய்மொழி மக்களையே அழைக்கிறார்
"மக்களா" மன விரைவாய் துணிவு
கொண்டு பாடினார்கள். மன
விரைவு இவற்றைக் கேட்டுப் புக
ழுகின்றார்கள். நீ பேசுகொண்ட
நினைவுகளை ஆராய்க்கிறது. அம்
பின்புலம் அந்நாட்டில் வெற்றி
பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்
வாறு என்று கவிஞர் கூறித்
தன் இதழ்ப்பிடித்திருந்த அழைப்புச்
சென்றான்.

(தொடரும்)

நிகல்வின் அவதாரம்

தன் பூயற்சியில் சற்றும் மனம்
தளராமல் விகல்வன் மீண்டும்
மாத்தின் மீதேறி அதில் கொங்குள்
உலகக் கீழே விழுகதினான். பின்
னர் கீழே இறங்கி அவன் அவைத்
கூப்பது கொண்டு மயானத்தை
நோக்கிச் செல்கையில் அதனுள்ளி
நுத்த வேதாளம் என்ன நகைத்து
"மன்னமே! இந்த பயங்கர
தள்ளிவில் நீ இப்படி ஒரு வேலை
யில் இறங்கி இப்படி விண்ணை
பூயற்சி என்றே தோன்றுகிறது.
உன் நோக்கம்தான் என்ன?
பேரும் புகழும் பெறவா அல்லது
பணம் அடையவா? மனிதன்
உணர்ச்சி வசப்படாமல் வேதான்
அடைய விரும்புவதைப் பெற்று
விட முடியும். இவ்வுரு உதாரண
மாக உனக்கு வைத்தியநாதர்
என்ற பண்டிதரின் கதைகளைக்
கூறுகிறேன். அவனிடமிருந்து கேள்.
உனக்குப் வழியில் சிவம் தெரி

வெதாளம் வால்புட்கரை

யாது இருந்தும்" என்று கூறிக் கதையை ஆரம்பித்தது.

ஒரு காலத்தில் பிரதாபசிம்மன் என்ற மன்னன் இருந்தான். அவனுக்குத் தன் தர்பாரில் உள்ள கலைஞர்களைக் கண்டாலே பிடிக்க வில்லை. அவர்களால் நாட்டிற்கு எவ்வித நன்மை இல்லை என்று எண்ணி அவர்களை எப்படி வதைப்பது யிலிருந்து நீக்குவது என்று மந்திரியிடம் பேரரசனை கேட்டான்.

மந்திரியும் முதலில் பாடகர்களை அழைத்து அவர்கள் பாடினதை வரவழைக்க வேண்டும் என்று கூறினான். அவர்களால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை.

அந்தக் காரணத்தைக் காட்டி மன்னன் இசைக் கலைஞர்களை எல்லாம் வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான். அதன்பின் மந்திரி ஓவியர்களையும் சிற்பிகளையும் அழைத்துக் கடவுளின் வடிவத்தை அமைத்துத் தரும்படிக் கட்டளை இட்டான். அவர்கள் வரைந்து கொண்டு வந்த ஓவியங்களையும் சிலைகளையும் பார்த்துவிட்டு "இவை கடவுளைப் போல உள்ளன என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?" என்று அவர்களிடம் கேட்டான். அதற்கு அவர்களால் பதிலளிக்க முடியவில்லை. அதனால் மன்னன் அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான்.

இதற்குப் பின் மந்திரி நடிகர்களையும் நடனமாடுபவர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்கு ஒரு கதையைச் சொல்லி அதனை மன்னன் முன் நடித்தும் நடமாடிக் காட்டும்படியும் கூறினான். அவர்கள் அவ்வாறே செய்ய அது தனக்குப் புரியவே இல்லை என்று கூறி அவர்களையும் மன்னன் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டான்.

முடிவில் மந்திரி ஆஸ்தானக் கவிஞர்களையும் பண்டிதர்களையும் அழைத்து "இளவரசர் போர்க்காலங்களில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்று விட்டார். ஆனால் அறிவை வளர்க்கும் கல்வி பெறவில்லை. அவருக்கு எல்லா சாஸ்திரங்

களையும் சுற்றுக் கொடுத்து உங்களை விடச் சிறந்த பண்டிதராகச் செய்ய வேண்டும்" என்று கூறினான்.

அவர்கள் இளவரசனைப் பரிசீலித்துப் பார்த்தார்கள். அவனால் எளையுமே சற்க முடியாது என்றும் அவனுக்குத் தான் இளவரசன் என்ற கர்வம் இருப்பதையும் கண்டார்கள். எனவே அவர்களால் அவனுக்கு எளையும் சுற்பிக்க முடியவில்லை. இதைக் காரணம் காட்டி மன்னன் அவர்களைப் பதவிமிலிருந்து நீக்கிவிட்டான்.

இப்படி இருக்கையில் வைத்தியநாதர் என்ற மகாவித்வான் பேரும் புகழும் பணமும் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு பிரதாபசிம்மனின் அண்டை நாட்டு மன்னனான பரசேனனிடம் சென்றார். ஆனால் அந்த அரசனின் சபையிலிருந்த பண்டிதர்கள் அவரை அவமானப்படுத்தினார்கள்.

அதனால் அவர் மனம் ஒடிந்து போகாமல் "அரசே! உங்களுக்குள்ளே உள்ள பண்டிதர்களின் அறிவு அனாதையானது முதலில் அவர்களுக்கு நல்ல கல்வி புகட்ட வேண்டும் இது என்ற ஒரு வனாவ்தான் முடியும். அதனால் என்னை உங்கள் அளவையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார்.

பரசேனனும் சிரித்தவாறே "என அளவை பண்டிதரடங்கு

அனாதையானது சுற்றுக் கொள்ளோம். ஆனால் நீங்கள் பெரும் பண்டிதர் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி? என் அண்டை நாட்டு மன்னன் பிரதாபசிம்மன் களை எதற்களையும் பண்டிதர்களையுமெழுந்தார் பதவிமிலிருந்தே நீக்கிவிட்டான். நீங்கள் அங்கு போய் அவன் மன்னத மாற்றிவிட்டால் என் ஆள்தான் பண்டிதர்களை எல்லாம் உங்கள் சிஷ்யர்களைக்கூட விடுகிறேன்" என்பான்.

வைத்தியநாதரும் அவ்வாறே மெய்தாகக் கூறி பிரதாபசிம்மனைக் காணச் சென்றார். பிரதாபசிம்மனும் "எனது இந்த சபைஞர்கள், கவிஞர்கள். பண்டிதர்

கள் ஆகியோரைக் கண்டார்களே பிடிக்காது. நீங்கள் வேறு யாராவது மன்னனைப் பாருங்கள்” என்றான்.

அவரும் “அரசே! நான் கவிஞனும் பாண்டிதரும் மாட்டான். சகல கவி வல்லவன் எனப் பாராட்டி எவ்வளவோ மன்னர்கள் என்னைத்தம் தர்பாரில் வைத்துக் கொள்வதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் எனக் கொன்னவோ உங்கள் தர்பாரில் இருக்கவேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிறது” என்றார்.

அது கேட்டு பிரதாபசிம்மன் “அப்படி அவ்வளவு அசுர்களை யும் விட்டுவிட்டு என்னிடம் வந்தீர்கள் என்றால் என்னிடம் ஏதோ

சிறப்பு இருப்பதால்தானே” என்று கேட்டான்.

வைத்தியநாதரும் “அரசே! நீங்கள் அவதார புருஷர். அதனால்தான் உங்களுக்குக் கலைஞர்களும் பாண்டிதர்களும் அற்பமாகத் தோன்றுகிறார்கள்” என்றார். அது கேட்டு மன்னன் “ஓகோ! என் சிறப்புகளை நான் சரியாக மனரவில்லை” என்றான்.

வைத்தியநாதரும் “உங்களது ஆட்சியில் நாடு செழிப்பாக உள்ளது. மரியாதத்தில் மழை பெய்கிறது. பயிர்கள் தன் தவினை கின்றன. அதனால்தான் மிகச் சிறந்த பாடகர்கள் பாடினாலும் மழை பெய்யவில்லை. என்னெல்லாம் மழை பெய்தால் உங்கள் நாட்டில் வெள்ளம் பெருகிச் சேதம் ஏற்பட்டால் நீங்கள் சரித்து விடுவீர்களோ எனப் பயந்தே மழை பெய்யவில்லை. இது தங்களது சிறப்புகளில் ஒன்று” என்றார்.

அது கேட்டு பிரதாபசிம்மன் மகிழ்ந்து போய் “சரி, பாடகர்கள் விஷயத்தான் இப்படி என்றால் ஒவியர்களும் சிற்பிகளும் என் தான் சொன்னபடி செய்யவில்லை?” என்று கேட்டான். வைத்தியநாதரும் “மகாவிஷ்ணு பாகாயர் அவதாரம் எடுத்தபின் ராமாவதாரம் எடுத்தார். ராமாவதாரத்தால் பாகாயரின் சகதி மங்கியது. அது போல நீங்கள் பகவானின் அவதா

ரம். அதனால் ஓவியர்களும் சிற்பிகளும் எவ்வளவு முயன்றாலும் கடவுளின் வடிவை உருவாக்கிக் கொடுக்க முடியவில்லை" என்றார்.

அப்போது பிரதாபசிம்மன் "நான் கடவுள் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?" என்று கேட்டான். வைத்தியநாதர் "ராமர் மாயங்கள் புரியவில்லை. புத்தர் மாயா ஜாலங்கள் புரியவில்லை. அவர்களது அரிய செயல்களால் மக்கள் அவர்களைக் கடவுளின் அவதாரம் என்று கூறினார்கள். மேலும் கடவுள் பக்தி உள்ளவர்களுக்கே அவர் தென்படுவார். எனக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே கடவுள் பக்தி அதிகம். நான் உங்களில் கடவுளைக் காண்கிறேன். இதற்கான அத்தாட்சி எதையும் நான் கொண்டு வர முடியாது. ஓவியர்களும் சிற்பிகளும் ஓரளவு அக்கடவுளின் அம்சத்தைக் காட்டினார்கள். என்னால் அதுகூட முடியவில்லை" என்றார்.

மன்னன் அதுகேட்டு "என் ஓவியர்களும் சிற்பிகளும் என்னைக் கடவுள் என்று திருபிக்க முடியவில்லையே" என்று கேட்டான். வைத்தியநாதரும் "கடவுள் என்றதும் அவர்கள் கண்மூன் தோன்றியது உங்கள் உருவமே. ஆனால் எப்படி துரியனின் உருவத்தை வரைந்தாலும் அதன் ஒளியை

அதில் காட்ட முடியாதோ அவர்களால் அவ்விதம் செய்ய முடியாமல் அவர்கள் தங்களது முந்தைய அவதாரங்களையே உருவாக்கினார்கள். இந்த அவதாரங்களின் மகிமை விரைவிலேயே மறைந்து விடும். அப்போது அவர்கள் உங்கள் உருவத்தைத்தான் செய்து காட்டுவார்கள்" என்றார்.

பிரதாபசிம்மன் அவரைப் பாராட்டி விட்டு நடிக்கவும் தானாடியவர்களும் என் தவறினார்கள் என்று கேட்டான். அவரும் "அவர்கள் தெய்வாம்சம் பொருந்திய சம்பவங்களைத்தான் நடித்துக் காட்டுபவர்கள் அல்லது தங்கள் ஒரு கதையைச் சொன்னால்

அதை நடித்துக் காட்டுவார்கள். யாதோ எதையோ எழுதியதை அவர்கள் நடித்தால் யாருக்குத் தான் புரியும்? நீங்கள் சில நடிகர்களிடம் நீங்களாக ஒரு கதை கூறுங்கள். அதை அவர்கள் நடிப்பது புரியும்" என்றார்.

'மன்னன் மத்திரியிடம் கூறி சில நடிகர்களை வரவழைத்தான். அவர்களுக்கு அவன் ஒரு கதையைச் சொல்லி நடித்துக் காட்டிச் சொன்னான். அப்போது அவர்களது நடிப்பின் பொருள் அவனுக்குப் புரிந்தது. அவன் வைத்தியநாதர் கூறியது சரியே எனச் சொல்லி மகிழ்ந்தான்.

மத்திரியோ கேலியாக "எனக்கு

இவர்கள் நடித்தது எதுவும் புரியவில்லை. எனவே வைத்தியநாதரும் சிரித்தவாறே "பகவானின் லீலைகள் உமக்குப் புரியாமல் போனது ஆச்சரியமே இல்லை" என்றார்.

மீரதாபசிம்மன் கைதட்டி "பண்டிதரே! பேஷ்! பேஷ்!! நான் யாரென்பதை எனக்கு உணர்த்தி விட்டீர்கள். என் மகனை நீங்கள் மகா வித்வானாக ஆக்கிவிட்டால் உங்களுக்கு என் றென்றும் கான் பட்டிருப்பேன்" என்றான்.

பண்டிதரும் "இது என் பாக கியமே. இளவரசன் ஒரே நாளில் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள்ளும்படிச் செய்கிறேன்" என்றார். "ஒரே நாளிலா?" என்று மன்னன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

வைத்தியநாதர் இளவரசனைத் தனியாக அழைத்துப் போய் "உன் தந்தை கூவுன். அவதார புகழ். நீயும் அவர் போல ஆக இரண்டு வழிகள் உள்ளன. நீ வாரத்திற்கு இரண்டு நாள் உபவாசம் இருந்து பரக்கிளையில் தலைகீழாகத் தொங்கி தவம் செய்ய வேண்டும். பத்து வருட காலம் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் படிக்க வேண்டும். இது மிகக் கடினமான வழி. மற்றது எளிதானது. உன் நாக்கை நீட்டினால் நான் அதில் ஒரு மந்திரம் எழுதுவேன். இதில் எது வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

இளவரசனும் உற்சாகத்தோடு
 “நான் இரண்டாவது வழியை
 தேர்ந்தெடுக்கிறேன்” என்றான்.
 வைத்தியநாதரும் அவனைத் து
 டிக் கொடுத்து “சரி. ஆனால்
 இதற்கு சில நியமங்கள் உண்டு.
 நான் உன் நாக்கில் அந்த மந்
 திரத்தை எழுத வேண்டுமானால்
 நீ உன் கோபத்தை விட்டுவிட
 வேண்டும். அமைதியுடன் இருக்க
 வேண்டும். மண்ணைவிடப் பெரி
 யவர் யாரைக் கண்டாலும் மரி
 யாதையுடன் வணங்க வேண்டும்.
 மண்ணை விடச் சிறியவர்களிடம்
 அன்புடன் பழக வேண்டும்.
 உனக்கே எல்லாம் தெரிந்திருந்த
 போதிலும் நீ பிறர் யோசனை
 கேட்டு நடக்க வேண்டும். எப்
 போதும் சிரித்துக் கொண்டே
 இருக்க வேண்டும். இதை எல்
 லாம் செய்தால்தான் என் மந்திரம்
 பலிக்கும். இவற்றைச் செய்யா
 விட்டால் அந்த மந்திரம் பூத
 மாக மாறி உனக்குத் தொல்லை
 களைக் கொடுத்துக் கொண்டே
 இருக்கும்” என்றார்.

இளவரசனும் “நீங்கள் கூறிய
 படி செய்கிறேன். நீங்கள் மந்
 திரத்தை என் நாக்கில் எழுதுங்
 கள்” என்றான். வைத்தியநாதரும்
 அவனது நாக்கில் மந்திரத்தை
 எழுதிவிட்டு மன்னனிடம் சென்று
 “இளவரசர் எதையும் சட்டெ
 னப் புரிந்து கொள்கிறார். நான்

எதிர்பார்த்ததைவிட வெகுவிரி
 விடையே எல்லா சாஸ்திரத்
 தும் கற்றுக் கொண்டவிரட்டா
 என்றார்.

பிரதாபசிம்மனும் “அப்படிய
 அதற்கு என்ன அத்தாட்சி
 என்று கேட்டான். வைத்தியந
 தும் “நன்த படிதகவர்களை அ
 களது பேச்சிலிருந்தும் நடத்
 திலிருந்தும் புரிந்து கொள்
 லாம். இப்போது முதலில் இ
 வரசரை நன்தகவனித்துப் பா
 கள்” என்றார்.

மன்னனும் ஒருவார கா
 தன் மகனின் பேச்சையும் நடத்
 தையும் கவனித்தான். அவற்
 ரல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டது கண்

வைத்தியநாதரைப் பாராட்டி அவரைத் தன் அவையிலேயே இருக்கும்படி வேண்டினான்.

ஆனால் வைத்தியநாதரோ அதற்குச் சம்பதியாமல் தான் பிரதாபசிம்மனின் புகழை நாடெங்கும் பரப்புவதாகக் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டார். பிரதாபசிம்மனும் மகிழ்ந்து ஏராளமான பரிசுகளையும் பணத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினான். வைத்தியநாதர் சில நாட்களுக்குப் பின் பலசேனனின் தர்பாருக்குச் சென்று அங்கு அரசாங்க பண்டிதர் பதவியை ஏற்றார்.

வேதாளம் இக்கதையைக் கூறி "மன்னனே! வைத்தியநாதர் தம் திறமையை பிரதாபசிம்மனிடம் வெளிப்படுத்திய போதிலும் அவனது அவையில் பண்டிதர் பதவி ஏற்காமல் பலசேனனின் அவைப் பண்டிதராக ஏன் ஆனார்? இதற்கு சரியான பதில் தெரிந்திருந்தும் நீ கூறாவிட்டால் உன்

தலை வெடித்து சுக்கு நூறாகி விடும்" என்று கேட்டது.

அதற்கு விக்ரிமன் "பிரதாபசிம்மன் சற்றும் அறிவில்லாதவன் என வைத்தியநாதர் கண்டு கொண்டார். அதனால் அவர் சாதாரணமாக பிரதாபசிம்மனிடம் பேசி கலைஞர்களிடமும் பண்டிதர்களிடமும் அவன் கௌரவமும் மரியாதையும் காட்டும்படிச் செய்தார். மாபெரும் பண்டிதரான வைத்தியநாதர் பிரதாபசிம்மனின் சபையில் பதவி ஏற்பது சரியல்ல. எனவே அவன் கொடுத்த பரிசுகளோடு பலசேனனிடம் சென்று பதவி ஏற்றுப் பெரும் புகழும் பெற எண்ணினார்" என்றான்.

விக்ரிமனின் சரியான இந்த பதிலால் அவன் மௌனம் கலையவே, அவன் சுமந்து வந்த உடலோடு வேதாளம் உயரக் கிளம்பிப் போய் மீண்டும் மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது.

தம் தாடும் பறவைகளும், மீதுகளும்.

‘ரீசெஸ்’ குரங்குகள்

மணி ரத்தம்தான் ஆர். எச். பாதியன். ஆர். எச். நெடியன் என இரு பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஆர். எச். என்ற எழுத்துக்கள் ஒருங்காக் குரங்குகளாக் குறிக்கும். அதாவது கிட்டத்தட்ட மணி ரத்தம் போல உடலில் கொண்டுள்ள குரங்குகள்.

இக்குரங்குகளில் வாங்கி, யோகாக்கள இருவகைகள் உண்டு இவற்றில் யோகாக்குரங்குகள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. ஏனெனில் இதன் ரத்தம் மனித ரத்தத்தைப் போலவே இருக்கும். இக்குரங்குகளை ஆராய்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அதனால் இவற்றை ஏராளமாக நம் நாட்டிலிருந்து அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள் இவ்வாறாக இவற்றின் எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டே வகுகிறது. இந்தக்குரங்குகளையே அழிந்து விடுமோ

$$2 = 0.77, 44 = 3, 1^2 = 1, 2 = 4, 44 = 4, 1^2 = 1, 2 = 4, 44 = 4$$

(1) 3 = 2 + 1 2 = 1 + 1 1 = 0 + 1 0 = 0 + 1

2 + 1 = 3 1 + 1 = 2 0 + 1 = 1 0 + 1 = 1

2 + 1 = 3 1 + 1 = 2 0 + 1 = 1 0 + 1 = 1

* $\frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 + U(r) \right) = \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) + \frac{d}{dt} U(r)$

ராஜா ரவிவர்மா

இன்றைய இந்திய ஓவியக் கலைத் துறையில் சிறப்பிடத்தைப் பெற்று விட்ட ராஜா ரவிவரமா திருவங்கூர் அரசு வம்சத்தவர். இவர் 1848ல் திருவனந்தபுரத்திற்கு நாற்பது வயதில் திராவிட மரபில் பிறந்தார்.

நூற்றைப் பதவத்திலேயே ரவிவர்மா அவர்களில் மிகுந்தவரின் உருவங்களையும், மரபுகளின் படங்களையும் வரையலானார். பெரியவர்கள் தந்தும் கிளாமர் எதாவது ஒரு படத்தை வரைந்து கொண்டே இருப்பார். சிறுவரான ரவிவரமாவது ஓவியக் கலையில் ஆரம்ப இருப்பது கண்டு அவருடைய தாய் மரபான ராஜா ராஜவரமா இவருக்கு உற்சாக மூட்டி வந்தார்.

இருவரும் திருவனந்தபுரத்தை அடைந்தனர். வண்ண ஓவியங்கள் புதிய முறையில் பிரபலமாகிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. அரண்மனையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த அழகி நாயகி என்ற ஓவியப் படம் எண்ணெய் கலந்த வண்ணங்கள் கொண்டு ஓவியங்கள் வரைவதை ரவிவர்மா கற்றுக் கொண்டார்.

ரவிவர்மா பிரபல டச்சு ஓவியரான தியோடர் ஜென்சனின் ஓவிய வரைமுறைகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். அவரின் தோடியாக ஓவியக் கலையை கற்க முடிவாகு போனாலும் அந்த

முறையில் விவரித்த ஓவியங்களைத் தீட்டலானார்.

விவரிப்ப இயல்புணர்வு மகப்பேர்தல் பாலாறு நாயுடைய கருத்துகளை நன்கு கவனம் செலவிட உணர்விய தரவகாரங்களும், நிகழ்ச்சிகளையும் புதிய முறையில் வரைத்து எண்ணத்தக்க அளவு களையும் பெற்றார்.

சென்னையில் 1886-ம் ஆண்டு ஓவியக் கலாச்சிபில் சேர்ந்து இவருக்கு கங்கா கங்கா அளித்து விளாவினார். பின்னர் அந்த ஓவியம் பின்னர் விவரிப்பதில் சுவைக்கக்கூடிய சிபில் உட்காப்பட்டு மலகதகவரின் கவனத்தை ஈர்த்துப் பார்த்துக்கொண்ட பின்னர் அவர் புகழ் பெற்ற விவரிப்ப தரது எண்பத்தேறாவது வயதில் உயிர்போனார்.

அவியாசம் விநிதிக் கருவகார விவரிப்ப ஓவியங்களைப் பற்றி இவ்வாறு கூறினார் "விவரிப்பதில் ஓவியங்களைக் கண்டு களித்தவர்களுடைய உணர்வுகள் இவ்வாறு கழித்திருக்கிறேன். அவற்றை நான் பெரிதும் மதிக்கிறேன் புரணங்களில் வரிக் கருவியாத்திரங்களை மயிர் போட்டுப் போட வந்தது என்ற பாவனைகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அறியாத ஓவியங்களாக அளித்திருக்கிறார் இவர் "

பனக தீர்ந்து விடும்

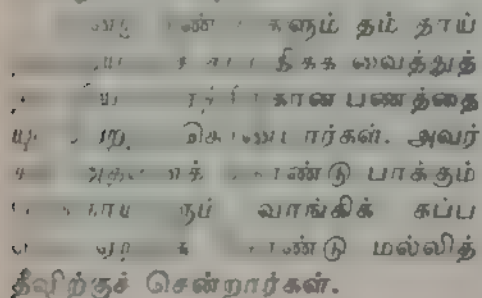
மாணிக்கபுரியில் ஞானசேகரன், இந்துசேகரன், சந்திரசேகரன் என்ற மூன்று நண்பர்கள் ஆரம்ப முதல் ஒன்றாகப் பள்ளியில் படித்து வந்தார்கள். அவர்களில் ஞானசேகரன் படிப்பில் கெட்டிக்காரன். அவன் தன் நண்பர்களுக்குத் தெரியாத பாடங்களை எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்து உதவியும் வந்தான்.

நண்பர்கள் மூவரும் பெரியவர்களானார்கள். அவர்களது படிப்பும் முடிந்தது. மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று ஒருநாள் மூவரும் கூடி யோசித்தார்கள். அப்போது ஞானசேகரன் “நண்பர்களே! நாம் நம்மை எதோ ஒரு உத்தியோகம் என்று கம்பிப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. பிறரிடம் கைகாட்டி வாழ்வதன் முயற்சியும் அடிமை போல் என் இரக்க

வேண்டும்? ஏதாவது வியாபாரம் செய்து முன்னுக்கு வர முயல்வோம்” என்றான்.

மற்ற இரு நண்பர்களும் “வியாபாரமா? இது நமக்கு முற்றிலும் புதியதுறை ஆயிற்றே. இதற்கு அனுபவம் வேண்டாமா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஞானசேகரன் “உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கும் அனுபவம் வேண்டுமே. எதிலும் முதலில் இறங்கினால்தான் பிறகு அனுபவம் வர்பது ஏற்படும். எனவே நாம் கயங்காமல் இத்துறையில் இறங்குவோம்” என்று தைரியம் கொடுத்தான்.

மற்ற இரு நண்பர்களும் ஒருவாறு சந்தேகத்தவாய்க் “சரி. என்ன வியாபாரம் செய்யலாம்” என்று கேட்டார்கள். ஞானசேகரனும் “நம் உயர்வாக்கும் தென்னன்மை ஏராளமாக விளை

அவர்கள் சுரத்து இல்லாமல் இருப்பது கண்டு ஞான தேசகான் "ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்? என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டான். அவர்களும் "என்ன என்று சொல்வது? நாங்கள் வியாபாரம் பேசப் போகிறோமா? எங்களது பேச்சிலிருந்தே நாங்கள் அனுபவம் இல்லாதவர்கள் என்று அவ்வூர் வியாபாரிகள் கண்டு, "நீங்கள் வியாபாரத்திற்குப் புதிதா?" என்று கேட்டு கேலி செய்தார்.

கள். நாங்கள் அவமானத்தால் தலை தனிந்து கொண்டோம். இது தான் இன்று எங்களுடைய அனுபவம்" என்று மனம் உடைந்து போய்க் கூறினார்கள்.

அவர்கள் ஞானசேகரனின் அனுபவம் என்ன என்று கேட்கவே அவனும் "எதோ பாவாயில்லை. கொஞ்சம் சரக்குகளை விறகு முடிந்தது. காஷ்மீர் நாட்டு வியாபாரிகள் சிலரைச் சந்தித்தேன். சில சிங்கள வியாபாரிகளுடனும் பேசினேன். அவர்களுள் என் சரக்குகளை வாங்கிக் கொள்வதாக உறுதி கூறி இருக்கிறார்கள். என் சரக்குகள் விலை 'போனாஸ் நல்ல லாபமே கிடைக்கும்' என்றான்.

அதுகேட்டு மற்ற இரு நண்பர்களும் மகிழ்ச்சி அடைவதற்கு, பதிலாக மன வாட்டமே அடைந்தார்கள். அடுத்து இரண்டு மூன்று நாட்களிலும் மூன்று நண்பர்களும் வியாபாரம் செய்யத் தனித்தனியே சென்றனர். ஞானசேகரன் மூன்று நாட்களில் தான் கொண்டு வந்த சரக்கு முழுவதையும் நல்ல லாபத்திற்கு விற்பனையிட்டான்.

இந்துசேகரனாலும் சந்திரசேகரனாலும் தாம் கொண்டு வந்த சரக்கில் கால் பகுதியைக் கூட விற்க முடியவில்லை. அதைக் கண்ட ஞானசேகரன் அவர்களது சரக்குகளுக்கு பேரம் பேசி நல்ல விலைக்கு விற்பனையும் தந்தான்.

இவ்வாறாக மூன்று நண்பர்களிடமும் நிறையப் பணம் 'சேர்ந்தது. ஞானசேகரன் தன் நண்பர்களிடம் "நம் வியாபாரம் காஷ்மீர் நிகழையால் நன்கு நடந்தது. எல்லையிலுள்ள மல்லிக் குன்றத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள மல்லிகா தேவியை இன்று மாலை தரிசித்து விட்டு வரலாம்" என்றான். மற்ற இரு நண்பர்களும் இதற்கு இணங்கினார்கள்.

புலவரும் அன்று மாலை மல்லிக் குன்றுக் கோவிலுக்குச் சென்று மல்லிகா தேவியை தரிசித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு கோவிலின் பின்புறமுள்ள நந்தவனத்தைக் காண அவர்கள் சென்றார்கள்.

நந்தவனத்தில் கீழ் பள்ளத்தில் மாலினி நதி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நந்தவனத்தைப் பார்த்து ரசித்தவாறே ஞானசேகரன் முன்னே சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் பின்னால் இந்துசேகரனும் சந்திரசேகரனும் ஏதோ ரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டு மெதுவாக நடந்தார்கள். ஓரிடத்தில் ஞானசேகரன் ஒரு பாறை ஓரமாக நின்று வெகு ஆழத்தில் பாய்ந்து ஓடும் மாலினி நதியின் அழகை ரசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தன் நண்பர்கள் சற்று தூரத்தில் இருப்பதைப் பார்த்த ஞானசேகரன் "நண்பர்களே! இங்கே

வந்து அழகான காட்சியைப் பாருங்கள். நதியின் அழகும் இங்குள்ள சுற்றுப்புறமும் எவ்வளவு அழகாக உள்ளது!" என்று அழைத்தான். வந்த இரு நண்பர்களும் அக்காட்சியை ரசிப்பவர்கள் போல நடித்து திடீரென ஞானசேகரனை அங்கிருந்து ஆற்றில் விழும்படித் தள்ளிவிட்டு அங்கிருந்து வேகமாகத் தம் விடுதிக்கு ஓடினார்கள்.

அங்கு அவர்கள் தம் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டும் ஞானசேகரனின் பணத்தை ஆளுக்குப் பாதியாகப் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டும் உடனே கப்பலேறி மாணிக்கபுரிக்கு சென்றுவிட்டார்கள்.

அங்கு அவர்கள் ஞானசேகரனின் பெற்றோர்களிடமும் மற்றவர்களிடம் "ஞானசேகரனுக்கு வியாபாரத்தில் பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கையில் பணம் இல்லை. அதனால் அவமானத்தால் அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்து விட்டான்" என்று கதை கட்டிவிட்டனர்.

ஆனால் உண்மையில் என்ன நடந்தது என்றால் பாறையிலிருந்து தள்ளப்பட்ட ஞானசேகரன் ஆற்றில் விழாமல் நடுவே அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தின் கிளைகளிடையே விழுந்து தன் நிலைவை இழந்துவிட்டான். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின் தன் நிலைவு பெற்றதும் அவன் தன் நிலையைக் கண்டு

பயந்து “ஐயோ! யாராவது என்னைக் காப்பாற்றுகளேன்” என்று உரக்கக் கத்தினான்.

அப்போது அவ்வூர் பிரபல வியாபாரி சொர்ணசுப்பத்தின் மகன் சாதா தன் தொழிலை என். அந்த நந்தவனத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் காதில் ஞானசேகரனின் கூக்குரல் விழவே அவன் சில ஆட்களின் உதவியுடன் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வரச் செய்தான். பிடித்து அவனைத் தன் வீட்டிற்கு எடுத்துப்போய் அவனது காயங்களைக் கவனித்துப் போட்டுக் கொடுத்தவதையும்தான் வரலாறு.

இதற்குள் சொர்ணசுப்பத்தின் வீட்டிற்கு வந்து ஞானசேகரனைப் பார்த்து “இவன் மாணிக்கபுரி வியாபாரி ஞானசேகரன் அவ்வா! இவன் திறமையிக்கவன். நான் இவனைப் பாராட்டிப் பரிகசுகள் கூட அளித்தேன்” என்றான். ஞானசேகரனும் சொர்ணசுப்பத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டான்.

சொர்ணசுப்பத்தின் ஞானசேகரனிடம் “இந்த விபத்து எப்படி நேர்ந்தது?” என்று கேட்டான். அவனும் நடந்ததை விவரமாகக் கூறினான். அதைக் கேட்ட சொர்ணசுப்பத்தின் கொதித்துப்போய் “அந்த துரோகிகளைப் பிடித்து தக்க தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க

வேண்டும். நான் அரசாங்கத்திடம் புகார் கொடுக்கிறேன்” என்றான்.

ஞானசேகரனோ “அதனால் ஒரு பயனும் இராது. அவர்கள் இப்போது இதீவில் இருக்க மாட்டார்கள். கப்பலில் ஏறித் தப்பிப் போயிருப்பார்கள்” என்றான். சொர்ணசுப்பத்தும் “நீ சொல்வது சரிதான். அவர்கள் உன் பணத்தையும் கூட எடுத்துக் கொண்டு போயிருப்பார்கள். அந்தத் துரோகிகளைப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று நீ எண்ணவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

ஞானசேகரனும் “பழிவாங்கத் தான் வேண்டும். ஆனால் அரசாங்

கத்திடமிருந்து அவர்களுக்கு தன்னை வாங்கிக் கொடுப்பதால் அல்ல, என் அறிவால் அவர்கள் வெட்கித் தலைதனிந்து எங்குமே தலைகாட்ட முடியாதபடி செய்ய வேண்டும். அதற்குமுன் நான் இங்கு வியாபாரம் செய்து கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்துக் கொள்ள நினைக்கிறேன். அதற்கு நீங்கள் ஒரு தொகையைக் கிளாகக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அதனை நான் விளைவிக்கைய வட்டியுடன் திருப்பித் தந்து விடுகிறேன்” என்றான்.

அவன் சொன்னதை எல்லாம் சாரதா கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவன் தன் தந்தையைத்

தனியே அழைத்துப் போய் ஏதோ கூறினான். அது கேட்டு சொர்ணகுப்தன் திரும்பி வந்து ஞானசேகரனிடம் “என் மகள் உனக்கு ஒரு செப்புக காககூடக் கிளாகக் கொடுக்கக் கூடாது என்கிறான்” என்று கூறினான்.

அது கேட்டு ஞானசேகரன் “அப்படியா?” என்று கூறியோசிக்கலானான். அப்போது சொர்ணகுப்தன் “என் மகள் உனக்குப் பணம் தரவேண்டாம். அவளையே உனக்குக் கொடுத்துவிடும்படிக் கூறுகிறான். சாரதா எனக்கு ஒரே மகள். நீ அவளை மணந்து கொண்டு இங்கேயே இருந்து என வியாபாரத்தைக் கவனித்துக் கொள்” என்றான்.

ஞானசேகரனும் “இது நல்ல யோசனை என்றாலும் நான் என் பெற்றோரையும் தாய் நாட்டையும் மறந்துவிட்டு இங்கேயே இருந்துவிட முடியுமா? எனவே இங்கே இருந்து உங்கள் வியாபாரத்தை நான் கவனிப்பது என்பது நடக்காது” என்றான்.

சொர்ணகுப்தனும் “நீ உன் தாய் தந்தையரிடமும் தாய் நாட்டிலும் காட்டும் பற்றுதலை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். எனக்கு இருப்பது இந்த ஒரு மகளை. நீ இவளை மணந்து கொள். என் பணத்தோடு நாம் உன் ஊருக்குப் போய் அங்கு வியாபாரம் செய்ய

லாம்" என்றான்.

ஞானசேகரனும் அதற்குச் சம்மதிக்கவே அவனுக்கும் சாரதா விற்கும் விமரிசையாக விவாகம் நடைபெற்றது. அதன் பிறகு சொர்ண குப்தன் தன் பணத்தோடு அவர் களுடன் மாணிக்கபுரியை அடைந் தான்.

தம் மகனை உயிரோடு கண்ட தும் ஞானசேகரனின் பெற்றோர்கள் மகிழ்ந்து போயினர். இந்துசேகர னும் சந்திரசேகரனும் என்ன செய் வது என்று தெரியாமல் தவிக்க லாயினர். அவர்கள் ஞானசேக ரனைப் பார்க்கக்கூட வெட்கப் பட்டுக் கொண்டு வீட்டிற்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தனர்.

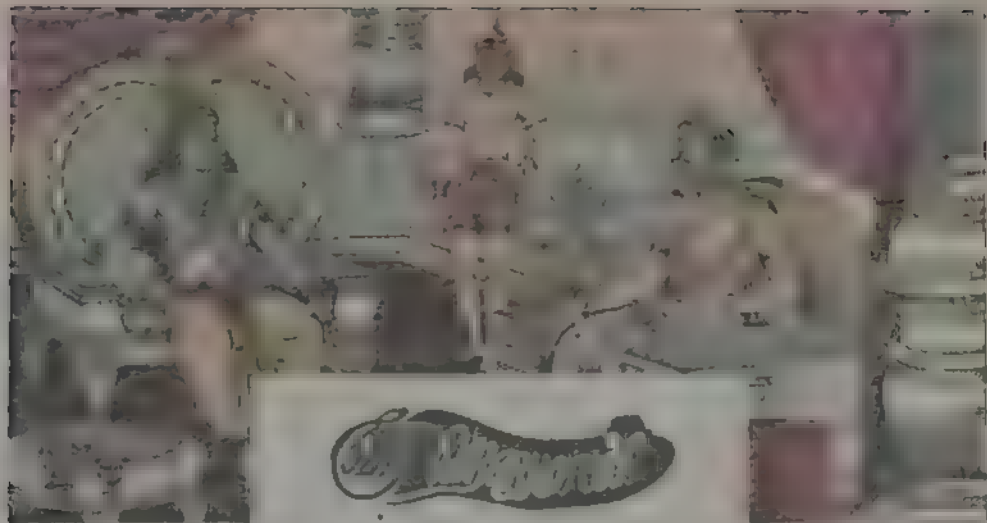
ஊரார் ஞானசேகரனிடம் அவ னது இரு நண்பர்கள் கூறிய கட் டுக் கதையைச் சொல்லி "அவர் கள் ஏன் அப்படிச் சொன்னார் கள்?" என்று கேட்டார்கள். ஞான சேகரனும் "பொறாமைப்படுபவர் கள் ஏதோ ஒன்றைச் செய்துவிட்டு

ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டு திரிவார்கள். நான் அந்த இருவர் பற்றி விவரமாக கேட்கும் கூற விரும்பவில்லை" என்றான்.

இப்படி ஞானசேகரன் கூறியது அந்த இரு நண்பர்களைப் பற்றி ஊரார் பலவிதமாகப் பேச இடம் கொடுத்தது. ஊரார் அவர்களைக் கொலைகாரர்கள் என்றும் மோசக் காரர்கள் என்றும் தூற்றலாயி னர். இவற்றை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு சகிக்க முடியாமல் அந்த இரு நண்பர்களும் ஊரை விட்டே ஓடி எங்கோ போய்விட்டார்கள்.

அப்போது சொர்க்குப்தன் ஞானசேகரிடம் "நீ கூறியதுபோல அந்த துரோகிகளுக்கு அரசாங்க தண்டனை வாங்கித் தரவதைவிட உன் பேச்சாலேயே நீ அவர்களை ஊரைவிட்டுப் போகச் செய்தது பெரிய தண்டனைதான். நீ சரியான படி அவர்களைப் பழி கதப் பழி வாங்கிவிட்டாய். உன் அறிவைப் பாராட்டுகிறேன்" என்றான்.

இராமராமம்

இராமர் பட்டாபிஷேகம் ஆன பின் ஆட்சி பற்றித் தானே நாடியதாகக் கவனிக்கலானார். அவர் ஒருநாள் கமந்தியரைக் கூப்பிட்டு "மக்கள் தலையூக்காகப் பல வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். அதற்குப் போதிய பணம் பொக்கிஷத்தில் உள்ளதல்லவா?" என்று கேட்டார்.

கமந்திரரும் "கடத்த பதினான்கு ஆண்டுகளாக மக்கள் அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்த வேண்டிய பணத்தைச் செலுத்தவில்லை. மக்கள் மாறிவிட்டனர். நாட்டில் நல்ல விளைச்சல் இருந்தும் விவசாயிகள் வரி செலுத்தவில்லை. வியாபாரம் நன்கு நடந்தும் வியாபாரி

கள் வரி செலுத்த விரும்பாது. கிரார்கள், பணக்காரர்கள் கலையும் துருத்தான் ஏல் களதாம் என்றும் பொருகக கமந்திரார் கன்" என்றார்.

இராமரும் "அப்படியா? பரதன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்?" என்று கேட்டார். கமந்திராரும் "அவர் தங்கிய பாதுகைகளை மையத்துக்குச் செய்து கொண்டிருந்தார். மெதிலும் கவனம் செலுத்தாததால் அதிகாரிகள் அவருக்குக் கனலூட்டியதும் அவர் மகனாகத் துன்புறுத்தி வரி வசூலாகக் கூடாது என்று கூறி விட்டார். அதனால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடிய

வில்லை" என்றார்.

இரா இலி என்ன செய்ய லாம். என் ன்ணிக் கொண்டிருந்த போது இலட்சுமணன் அவர் முன் வந் தின்றான். சுமந்திரர் இலட்சுமணனிடமும் பொக்கிஷம் காலியா உருப்பது பற்றிக் கூறி னார்.

இலட்சுமணன் சற்று யோசித்து "அசா ததிற்கு வரி செலுத்த வேண்டி ஒவ்வொருவரும் இது நாள் உ செலுத்தாத வரிக்கு பதிலாக ஒரு பூசணிக்காயளவு தங்கம் அடுத்தனால் போதும் என்று உ விக்கலாம். இதனால் வரி செலுத்தவார் கிரமப்பட மாட்டா ன். நம் பொக்கிஷத்தி

லும் போதிய பணம் சேர்ந்து விடும்" என்றான்.

இராமரும் அவ்வாறே செய்ய அனுமதிக்கவே நாடெங்கிலும் இலட்சுமணன் கூறியபடி பறை சாற்றப்பட்டது. வரி செலுத்த மக்களே முன் வருவார்கள் என இலட்சுமணன் எதிர்பார்த்த போதிலும் அனுமாரிடம் "நீங்கள் மக் களிடையே போய் இந்தப் புதிய வரி வதல் பற்றி அவர்கள் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்று அறிந்து வாருங்கள்" என்று கூறி னான்.

அனுமாரும் யார் கண்களுக்கும் தென்படாதபடி மிகச் சிறிய உரு வில் மக்களிடையே சென்று அவர் கள் பேசிக் கொள்வதை எல்லாம் கேட்டு விட்டுத் திரும்பி வந்தார். அவர் இலட்சுமணனிடம் "பூசணிக் காயளவு தங்கம் வரியாகச் செலுத் துவதை யாரும் ஆட்சேபிக்க வில்லை. இராமர் பரதனை விட அப்பாவியாக இருக்கிறாரே. பதி னான்கு ஆண்டுகளாகச் செலுத்த வேண்டிய வரிபாக்கிக்கு ஒரு பூசணிக்காயளவு தங்கம்தானா செலுத்த வேண்டும்? இது மிகவும் குறைவாயிற்றே எனப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்" என்றார்.

அது கேட்டு இலட்சுமணன் "நம் மக்களிடையே நேர்மையான வர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் அவ்வாறு இல்லாமல் இருக்

கலாம். எனவே நேர்மையாளர் களுக்கு அநீதி இழைக்கக் கூடாது. இதற்கு என்ன செய்வது?" என்று யோசிக்கலானார்.

அதற்கு அவருக்கு ஒரு வழி தெரிந்தது. அவர் அனுமாரை அழைத்து "நாம் இருவரும் தர்ம தேவதையின் ஆலயத்திற்குப் போவோம். அங்கு தேவதையை வேண்டி இதற்கு வழி காண்போம்" என்றான். அனுமாரும் அதற்கு இணங்கி மிகச் சிறிய உருவில் இலட்கமணனுடன் தர்ம தேவதையின் ஆலயத்திற்குச் சென்றார்.

அங்கு இருவரும் சற்று நேரம் இருந்து தர்ம தேவதையை தியானித்து மனத் தெளிவு பெற்று மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டே ஆலயத்திலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். அப்போது மாலைப் பொழுது முடிந்து இருட்டி விட்டது. அதனால் மறுநாள் காலை அரண்மனை முற்றத்தில் ஒரு பெரிய தராசை அவர்கள் கட்டித் தொங்க விட்டார்கள். அதன் ஒரு புறத் தட்டில் ஒரு சாதாரண பூசணிக்காய் வைக்கப்பட்டது.

வரி செலுத்துவோர் தங்க மூட்டைகளோடு அங்கு வந்தார்கள். அவர்களில் முதலில் ஒரு வன் தான் கொண்டு வந்த தங்கத்தை மற்ற தட்டில் வைத்தான். பூசணிக்காய் தட்டு மட்டும் தாழ்ந்தே இருந்தது. உயர எழும்ப

வில்லை. அதுகண்டு அவன் திடுக்கிட்டு வீட்டிற்கு ஓடிப் போய் தன்னிடமிருந்த தங்கத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து வந்தான். அதனை அவன் இரண்டாவது தட்டில் முந்தைய தங்கத்தோடு சேர்த்து வைத்தான். அப்போது இரு தட்டுகளும் சமநிலைக்கு வந்தன. இதைக் கண்ட மற்றவர்களும் தம் வீடுகளுக்குப் போய் மேலும் அதிகத் தங்கம் கொண்டு வந்து தயாராக வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இன்னொருவன் பயந்தவாறே தன்னிடமிருந்த தங்கத்தை எதிர்த் தட்டில் வைத்தான். அவன் வைத்த சிறிதளவு தங்கத்திற்கே பூசணிக்காய் வைக்கப்பட்ட தட்டு உயர்ந்து

நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அது கண்டு மக்கள் இதென்ன அதிசயம் என்று கூறி மலைத்துப் போனார்கள்.

இப்படியாக அந்தத் தராக ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அளவைக் காட்டுவே அவர்கள் கொடுத்த தங்கம் அளவில மாறுபட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அப்போது அவர்களுக்க அந்தத் தராக சாதாரணப்பட்டது அல்ல என்றும் ஏதோ விசேஷ சகதி கொண்டது என்றும் தெரிந்து விட்டது. அது மட்டுமல்ல, தாம் செலுத்த வேண்டிய வரி இவ்வளவு என அந்தத் தராக நிர்ணயித்தது கண்டு அவர்கள் திருப்தி அடைந்தார்கள். இப்

படியாகப் போகின்றத்தில் நிறைபுத் தங்கம் சென்ற விட்டது.

இப்படி தங்கம் கண்டு இராமர் ஆசைப்பட்டார். அவர் இவ் கமண்டலி கமட்டுரையுடைய தம் கமண்டலி ஆலையை அடைந்ததும் கமண்டலி யிற் சென்றார். அவர்கள் இராமரின் மறைக்குச் சென்றபோது அனுமாமுடைய தம் அனுமருவில் உடனென்றார்.

இராமர் இவ் கமண்டலித் "தம்பி! பூசணிகையின் நிறை எவ்வளவு? ஆனால் அது வைக்கப்பட்ட தந்த ஒரு சிலரிடம் மறுத்திடும் அதிக தங்கம் வைக்கச் செய்தும் வேறு சிலரிடம் குறைவான தங்கம் வைக்கச் செய்தும் கமண்டலிக்கு வந்ததே. இதற்கு என்ன காரணம்? இதில் ஏதாவது ஏமாற்று வேலை நடந்திருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

இவ் காரணம் பணிவுடன் கைகாட்டி நின்றவாறே "இதில் ஏமாற்று வேலை எதுவும் நடக்கவில்லை. தர்ம தேவதையின் கட்டளைப்படி தான் எல்லாம் நடந்திருக்கிறது. இதில் அனுமாரின் பணிதான் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் அனுமருவில் தராகின் முனையருக்கே இருந்து தர்ம தேவதை கூறிக்கொண்டு வந்தபடி முனையை சாய்த்து வைத்தார். தர்ம தேவதை கூறி வந்தது அனுமார் ஒருவரால்

தான் கேட்க முடிந்தது. நானும் அனுமாரும் தம் தேவதையே வேண்டி அதன் சரணியை இவ்வாறு பெற்றோம். மக்களில் பூத சிலரோ தாம் செல்லுபவ் வேண்டிய நியாயமாக வரிகளைக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். மரவர்களோ மறுபடியும் கும்பம், கந்தகத் தோய்த் தங்கம் கொடுத்து வர வேண்டியதாயிற்று அவர்களுள் தாமாக செய்த நியாய சரியை எவற்று வரிகளைக் கொடுத்திப் பொக் கிஷத்தை நிரப்பி விட்டார்கள். எனவே தாம் தேவதையில் ஒப்புதலுடன் இதனை நானும் அனுமாரும் செய்து முடித்தோம்" என்றான்.

இராமர் எதோ சொல்ல முயன்றபோது தாம் தேவதையே வந்து "இராமா! இடக்கமணன் கூறியது பூதர்களும் உண்மையே. நான் உடன் இருந்து அனுமாரைக் கொண்டு மக்களிடமிருந்து அவர்கள் நியாயமாகச் செய்தத் தேவைய வரிகளை வசூலித்துக் கொடுத்தேன்" என்று கூறி மறைந்தது. அப்போது அனுமாரும் அனுமாரை வசூலித்து சாதாரண உற்பத்தி வந்து இராமரை வணங்கி நின்றார். இராமரும் அனுமாரை வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

சில நாட்களுக்குப் பின் இராமர் கோசல நாடு சென்று வந்தார். அங்கு வந்ததை அறிந்தா அத்தகைய உணவுப் பொருள்களை தேக்கிப்

பதிலும் மக்கள் அமர்ந்து சாப்பிட பந்தல் போடுவதிலும் அனுமார் பெரிதும் உதவினார்.

கீதை அனுமார் படும் சிரமம் கண்டு மிகவும் அவர்பால் இரக்கப் பட்டான். ஏனெனில் அனுமாரால் தானே தனக்கு நல்ல காலம் பிறத்தது என எண்ணி அவரிடம் அவள் பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்தான். அவள் அனுமாரை அழைத்து "அனுமாரே! காசையிலிருந்து வேலை செய்து கொண்டு இருக்கிறீர்களே. இன்னமும் சாப்பிடக் கூட இல்லை யே. முதலில் நீர் சாப்பிடுக. பிறகு மற்ற வேலைகளைப் பார்க்கலாம்" என்றான்.

அனுமாரும் சரி எனக் கூறி

சீதையுடன் சமையற் கட்டிற்குச் சென்றார். சீதை இலைபோட்டு அவருக்குப் பரிமாறலானாள். சீதை பரிமாறிய பண்டங்கள் எல்லாம் மறுவிநாடியே அனுமாரின் வாய்க்குள் போய்விட்டன. சற்று நேரத்தில் விருந்திற்காக சமைக்கப்பட்ட உணவில் பாதிக்கு மேல் அனுமாரே சாப்பிட்டு விட்டார். இதைக் கண்டு சீதை ஆச்சரியப்பட்டு அங்கிருந்து ஓடிப்போய் இராமரிடம் விஷயத்தைக் கூறினாள்.

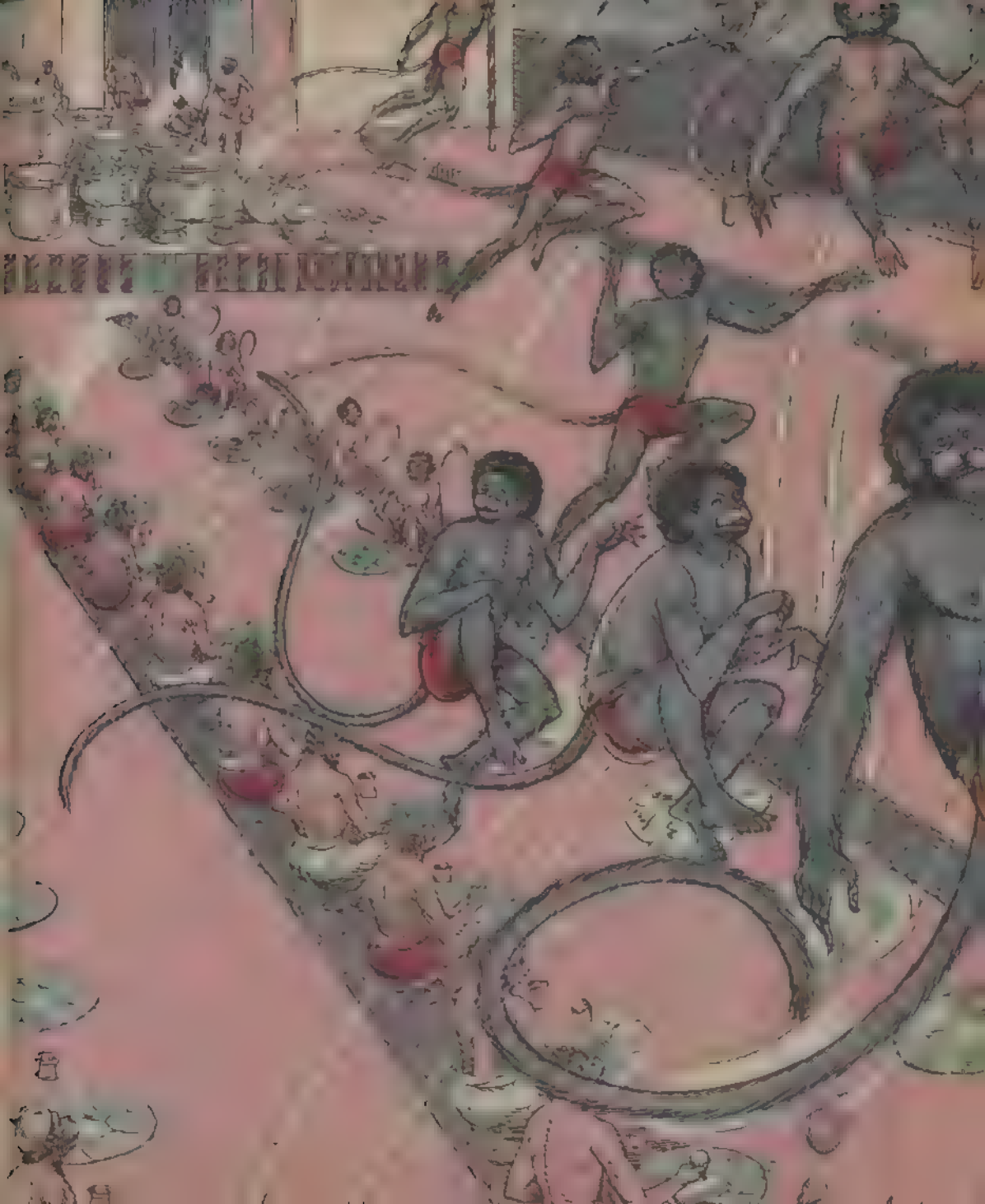
இராமரும் சிரித்தவாறே “அனுமாரை யாரென்று நினைத்தாய்? அவர் சாட்சாத் பரமசிவனின் அவதாரம். அவரைத் திருப்திப்படுத்துவது உன் வேலை. என்

னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று கூறிக் கையை விரித்து விட்டார்.

சீதை சமையற் கட்டிற்குத் திரும்பி வந்து அனுமாரின் பின்னால் நின்று தன் மனதில் “பரமேஸ்வரா! நீங்கள் யாரென்று எனக்குத் தெரிந்து விட்டது. உங்கள் பசியை நீங்கள் அடக்காவிட்டால் எங்கள் மானம் மரியாதை எல்லாம் போய்விடும்” என்றுகூறி பஞ்சாட்சர நாம ஜெபம் செய்யலானாள். மறுநிமிடமே அனுமார் ஏப்பம் விட்டுக் கொண்டே எழுந்து அங்கிருந்து சென்றார்.

அதன் பிறகு சீதை அன்னபூர்ணா தேவியை தியானிக்கவே அவள் உணவுப் பதார்த்தங்களைக் காலியான பாத்திரங்களில் நிரப்பி வைத்தாள். அதன் பின் எல்லோரும் சாப்பிட உட்கார்ந்தனர். அப்போது ஒரு வானரம் இலையில் போடப்பட்ட கண்டைக்காயை அழுக்கவே அது விரிரென்று உயரக் கிளம்பியது. அதைப் பிடிக்க அந்த வானரம் தாவவே மற்ற வானரங்களும் அதைப் போல் தாவலாயின. அனுமார் மட்டும் தாவாமல் ஒரு சிறு தாண்டல் தாண்டியவாறே இராமரைப் பார்த்தார்.

இராமர் வானரர்களின் அமளி கண்டு அங்கு வந்து அனுமாரிடம் “இந்த வானர்கள் எல்லாம் இப்

படி உயர எம்பிக் குதிக்கும் போது நீர் மட்டும் இப்படி மெதுவாகத் தாண்டுகிறீர். என்ன காரணம்?" என்று கேட்டார். அனுமாரும் "நான் அந்த மாபெரும் வீரர்களின் முன் எம்மாத்திரம்?" என்று அடக்கத்துடன் கூறினார்.

அப்போது ஜாம்பவான் இராமர் முன் வந்து "அனுமாருக்கு அவரது சக்தி என்ன என்று தெரியாது. அதை அவருக்கு யாராவது நினைவூட்டினால் அச்சக்தியை அவர் காண்பிப்பார்" என்றார். இராமர் ஒரு வெண் தாமரையை அனுமாரிடம் கொடுத்து "எங்கள் வம்சத்தை உருவாக்கிய தூரியதேவரிடம் இதனை நீர்தாம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்" என்றார்.

அனுமாரும் "தங்களது கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்" எனக் கூறி உயரக் கிளம்பிச் சென்றார். அவர் தூரியதேவனை அணுகி "தேவா! இராமர் இந்த மலரைத் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்

கக் கொன்னார்" என்று கூறி மலரை அவரது காலடிகளில் வைத்தார்.

தூரியதேவன் அனுமாரை ஆசீர்வதித்துத் தம் கையிலிருந்த ஒரு வெண் தாமரை மலரை அவரிடம் கொடுத்து "இதை இராமரிடம் கொடு. இதனால் நாடு வளமுற்று நன்கு விளங்கும்" எனக் கூறினான். அந்த வெண் தாமரை ஒரு போதும் வாடாது. அது இருக்கும் இடத்தில் உரிய காலத்தில் மழை பெய்து எங்கும் செழுமை இருக்கும். பயிர் நன்கு விளைந்து மக்கள் நோய் நொடியின்றி சுக வாழ்வு வாழ்வார்கள்.

பின்னர் அனுமார் தூரியதேவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெண் தாமரையுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து அந்த மலரை இராமரிடம் கொடுத்தார். இராமரும் சீதையும் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அனுமாரை மிகவும் பாராட்டினார்கள்.

பேண் முயற்சு

ராஜாமணி துணிகரச் செயல்
களைச் செய்யத் துடியாய்த் துடிப்
பவன். அவன் தன் துணிச்சலைப்
பற்றித் தன் வீட்டில் பிரமாதமாக
அளப்பவன். அதை எல்லாம் கேட்
தும் அவனது தாத்தா "ராஜா
மணி! நீதான் மகா தூன் என்று
தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்
ளாதே. நீ சொல்வதைச் செய்து
காட்டு. அப்போதுதான் உன்னைப்
பாராட்டுவார்கள்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ராஜாமணி
"தாத்தா நான் ஒன்றும் வாய்ச்
சொல் வீரன் அல்ல. எல்லாம்
செய்கையிலும் காட்டுவேன்" என்
றான். அப்போது தாத்தா "அப்
படியானால் ஒரு வேலை செய்.
நம் ஊரிலிருந்து ஐம்பது மைல்
தூரத்தில் வேலாங்காடு இருக்
கிறது. அதில் கட்டழகி காஞ்சனா
இருக்கிறாள். அவளைக் கல்யா

ணம் செய்து கொண்டு வா
பார்க்கலாம்" என்றார் சிரித்த
வாறே.

ராஜாமணி வேலாங்காட்டிற்
குக் கிளம்பிவிட்டான். அவன்
புத்தூரை அடைந்தபோது இரட்டி
விட்டது. அதனால் அவ்வூரில்
வழிப் போக்கர்களுக்குச் சாப்
பாடு போடும் கிழவியின் வீட்டில்
போய்த் தங்கினான்.

அந்தக் கிழவி ராஜாமணி காட்
டழகியைத் தேடிப் போகிறான்
என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு
"மகனே! உனக்கு என் இந்த வீண்
வேலை? அவளைப் பார்க்க
வேண்டும் என்றாலே உனக்கு
நிறைய அறிவு இருக்க வேண்டும்.
வெறும் உடல் பலம் மட்டும்
போதாது" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ராஜாமணி
"பாட்டி! எனக்கு அறிவும் இருக்

கிறது. பலமும் இருக்கிறது. நான் போய் அந்தக் காஞ்சனாவைக் கல் யாணம் செய்து கொண்டு வருகிறேன் பார்" என்று சவால் விட்டான். அதுகேட்டுக் கிழவியும் சிரித்தாள்.

அப்போது ராஜாமணி "இது போலத்தான் என் தாத்தாவும் சிரித்தார். நீயும் சிரிக்கிறாய். என்னையும் காஞ்சனாவையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும்போது நீங்கள் இருவருமே பூக்கின் மீது விரல் வைக்கப் போகிறீர்கள்" என்றான். மறுநாள் காலையில் கிழவியிடம் அவன் விடைபெற்றுக் கொண்டு காட்டிற்குள் சென்றான்.

காட்டில் வெதுதூரம் சென்ற

பின் ராஜாமணி ஓரிடத்தில் ஒரு பாறை மீது உட்கார்ந்திருந்த பெண் ஒருத்தியை அவன் கண்டான். அவளது பின்புறம்தான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் அவளது நீண்ட பின்னவழகை ரசித்தவாறே அவள்தான் காஞ்சனாவாக இருக்க வேண்டும் என எண்ணி "யார் நீ?" எனக் கேட்டான்.

அவளோ திரும்பிப் பாராமல் "நீ யார்? என் முன்னால் வந்து நில்" என்றாள். ராஜாமணியும் அவள் அழகியாக இருப்பாள் என எண்ணி அவன் முன் போய் நின்றான். ஆனால் அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான். ஏனெனில் அவளது முகம் பட்டையாய் மூக்கு. கண், வாய், என்று எதுவும் இல்லாமல் இருந்தது.

அந்தப் பெண்ணும் ராஜாமணியைப் பார்த்தவாறே "நான் ஒரு அரசகுமாரி. என்னை ஒரு மந்திரவாதி பிடித்து வைத்துத் துன்புறுத்தி வருகிறான். அவன் என்னை வலுக் கட்டாயமாக மணக்க முடியாது. என்னை யாராவது மணக்க விரும்பினால் மூன்று துணிகரச் செயல்களை செய்தாக வேண்டும். அவற்றை எல்லோராலும் செய்துவிட முடியாது" என்றாள்.

ராஜாமணியோ "என்னால் முடியும். மூன்றென்ன, முப்பது

துணிகரச் செயல்களைக் கூடச் செய்து காட்டுவேன்" என்று மார்தட்டினான். அவனோ "இந்த மந்திரவாதி என் அழகிய முகத்தை வேறு யாரும் பார்த்து விடக் கூடாது என்று இப்படிச் செய்து விட்டான். நீ என் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமானால் எதிரிலுள்ள மரத்தில் ஒரு கிளையில் தொங்கும் கண்ணாடி வழியாகப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அந்தக் கண்ணாடியைப் பல விஷப்பாம்புகள் பாதுகாக்கின்றன. உன்னால் அந்தக் கண்ணாடியை எடுத்து அதன் வழியாக என்னைப் பார்க்க முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

ராஜாமணியும் "ஓ! முடியும்" எனக்கூறி அந்த மரத்தின் மீது ஏறி கண்ணாடி தொங்கும் கிளையை அணுகினான். அவன் அக்கண்ணாடி அருகே போதும் போது அக்கிளை உயர்ந்தது. அவன் அக்கிளையிலிருந்து சட்டெனக் கீழே குதித்தான். அப்போது அக்கிளை தாழ்ந்தது. ராஜாமணி அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சட்டெனத் தாவி அந்த கண்ணாடியை எடுத்துக் கொண்டான். அவன் அதன் வழியாக அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த போது அவள் முகம் நன்கு தெரிந்தது. அவள் மிக மிக அழகாக இருந்தாள்.

அப்போது அந்த அழகியும் "பேஷ், பேஷ்! வீர வாலிபனே! ஒரு துணிகரச் செயலைச் செய்து விட்டாய். நீ இந்தக் காஞ்சனாவை மணக்க வேண்டுமானால் இன்னும் இரண்டு துணிகாச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். அதோ தெரியும் மலைக் தகையினுள் தான் மந்திரவாதி இருக்கிறான். அந்த தகையை ஒரு பூதம் பாதுகாக்கிறது. அதற்கு இரு பயங்கரக் கோரைப்பற்கள் உள்ளன. அவை ஓரடி நீளம். அப்பற்களை வெட்டி எடுத்தால் அந்த பூதம் இறந்து விடும். வெட்டிய கோரைப் பற்களால் மந்திரவாதியைக் குத்தினால் அவன் இறந்து விடுவான்.

இதை உன்னால் செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

ராஜாமணியும் "என் முடியாது? இப்போதே போய் அந்த பூதத்தைக் கொன்று மந்திரவாதியை ஒழித்து விட்டு வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான். அவன் அந்தக் கதையின் வாசலை அணுகியபோது பயங்கர பூதத்தைப் பார்த்தான். பூதமும் அவனைப் பார்த்து உறுமியது. ராஜாமணி கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டான். பூதம் அவனை அலாக்காகத் தூக்கி விழுங்க முயன்றது. ஆனால் ராஜாமணி சட்டெனத் தன் கத்தியால் அதன் இரு பற்களையும்

அறுத்து எடுத்தான். பூதம் துடிதுடித்து விழுந்து இறந்தது.

ராஜாமணி பூதத்தின் கோரைப் பற்களை எடுத்துக் கொண்டு குகைக்குள் சென்றான். அங்கு மந்திரவாதி அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ராஜாமணி தன் கையிலிருந்த கோரைப் பற்களால் ஒரே சமயத்தில் அவன் மார்பில் குத்தினான். அந்த கோரைப் பற்கள் வெண்ணெய்க்குள் இறங்குவது போல மந்திரவாதியின் உடலுக்குள் சென்றது. அவன் துடிதுடித்தான். மறுநிமிடமே அவனது உடல் தீப்பற்றி எரிந்து சாம்பலாகி விட்டது.

ராஜாமணி மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து ஓடினான். அவன் காஞ்சனாவைக் கண்டு நடந்ததை எல்லாம் கூறினான். அவளும் எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு "சபாஷ்! இப்போது நீ வேறொரு துணிகாச் செயலைச் செய்ய வேண்டும். அந்தா தெரியும் மரங்களிடையே ஒரு பெரிய குளம் உள்ளது. அதில் நிறைய முதலைகள் உள்ளன. அந்தக் குளத்தின் நடுவே ஒரு தாமரை மலர் உள்ளது. அந்த மலரைப் பறித்து வந்து என்னிடம் கொடுத்தால் நான் அதை முகர்வேன். அப்போது என் முகம் முன்போலாகி விடும். அந்தக் கண்ணாடியும் உடைந்து விடும். எனக்கும் விடுதலை கிடைத்து விடும். இந்தக்

காட்டில் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இராது" என்றாள்.

ராஜாமணியும் அம்மலரை அக் குளத்திலிருந்து பறித்துக்கொண்டு வருவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான். அக்குளத்தில் நிறைய முதலைகள் இருப்பதையும் குளத்தின் நடுவே ஒரு தாமரைப் பூ உள்ளதையும் அவன் கண்டான். குளத்தில் குதித்து அம்மலரைப் பறிக்க முடியாது. அதனால் அவன் காட்டுக் கொடிகளை எடுத்து நீண்ட உறுதியான கயிறு போல முறுக்கி ஒரு முனையை ஒரு மரத்தில் கட்டினான். மற்ற முனையை எடுத்துக் கொண்டு கரை வழியே போய் எதிர்புறமுள்ள மரத்தில் கட்டினான். பிறகு அந்தக் கயிரைப் பற்றியவாறே தலைகீழாகப் போய் குளத்தின் நடுவே உள்ள மலரைப் பறித்து எடுத்துக் கொண்டான்.

அப்போது முதலைகள் அவனை விழுங்க வந்தன. ஆனால் அவன் அவைகளுக்கு அகப்படாமல் சட்டெனக் கயிறு வழியாக வேகமாகப் போய்க் கரையை அடைந்து விட்டான். அவன் அந்த மலரைக் கொண்டு போய்க் காஞ்சனாவிடம் கொடுத்தான். அவளும் அதனை வாங்கி முகர்ந்ததும் அவள் அதுவரை உட்கார்ந்திருந்த பாறையிலிருந்து விடுபட்டு எழுந்தாள். மரத்தில் இருந்த கண்ணாடி க்கு

நூறாகியது. அவள் முகம் பட்டையாக இராமல் மூக்கு முழியுடன் அழகாக விளங்கியது.

அப்போது ராஜாமணி "காஞ்சனா! நீ சொன்ன துணிகரச் செயல்களை எல்லாம் செய்துவிட்டேன். நீயும் விடுதலை பெற்றுவிட்டாய். என்னை நீ மணக்கலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

அப்போது அவள் பயங்கரமாக சிரித்து "நீ ஒரேயடியாக மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கிப் போய் விடாதே. நீ செய்ய வேண்டிய கடைசித் துணிகரச் செயல் ஒன்று மீதம் உள்ளது. அதை உன்னால் செய்ய முடியாது. அதனால் நீ பேசாமல் உன் ஊருக்கே போய்

விடு" என்றாள். ராஜாமணியும் "அப்படி என்ன வேலை அது? அதைச் சொல். செய்து முடிக்கிறேன்" என்றான்.

அவளும் "அந்த துணிகரச் செயல் நீ என்னை மணப்பது தான்" என்றாள். ராஜாமணியும் "உன்னை மணப்பது ஒரு துணிகரச் செயலா? நீ சம்மதித்தால் நான் உன்னை மணந்து கொள்ளத் தயார்தானே" என்றான். அவளும் "என் உண்மை உருவைப் பார்த்து விட்டுச் சொல். நான் ஒரு பிசாக. என்னை மணக்கிறாயா?" என்று கேட்டாள். ராஜாமணி அவளைப் பார்த்தான். அங்கு அழகிய காஞ்சனாவுக்கு பதிலாக ஒரு பிசாக தான் இருந்தது.

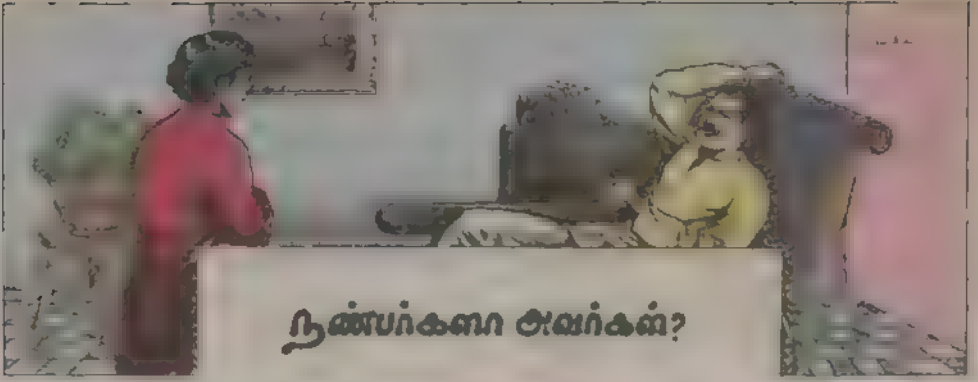
ராஜாமணி அங்கிருந்து ஓட்டம் எடுத்தான். நேராகத் தாத்தாவின் முன்வந்து தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். தாத்தாவும் "எங்கே காஞ்சனா? அவளை நீ கல்யாணம் செய்து

கொண்டு வருவதாகச் சொன்னாயே. என்ன ஆயிற்று?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

அவன் நடந்ததை எல்லாம் கூறி முடிவில் "அவள் பிசாக என்று தெரிந்ததும் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமல் ஓடிவந்து விட்டேன். ஆனாலும் நான் சில துணிகரச் செயல்களைச் செய்தேனே" என்றான்.

தாத்தாவும் "அவற்றால் என்ன பயன்? உன்னால் காஞ்சனாவை விவாகம் செய்து கொள்ள முடியவில்லையே. நீ என்னிடமாவது அந்தக் கிழவியிடமாவது விவரம் கேட்டிருந்தால் காஞ்சனா யார் என்பதைக் கூறி இருப்போம். நீ ஏதோ துணிகரச் செயல்கள் செய்பவன் போல் அவசரமாக ஓடினாய். கடைசியில் உன் முயற்சி வீணாகத்தானே போயிற்று. அதற்குத்தான் எதையும் விவரமாகக் கேட்டறிய வேண்டும் என்பது" என்றார்.

நுண்பாக்கள அவர்கள்?

ஒரு நாட்டில் நாராயணன் என்ற ஒரு வியாபாரி இருந்தான். அவனது ஒரே மகன் கேசவன். அவனிடம் நாராயணன் "கேசவா! உலகில் நட்புதான் சிறந்தது. ஆனால் நல்ல நண்பர்கள் கிடைப்பது தான் சிரமம். எனவே நீ நல்ல நண்பர்களைத் தேர்ந்தெடு" என்றான்.

கேசவனுக்கும் பல நண்பர்கள் இருந்தார்கள். புதிய நண்பர்களும் கிடைத்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே அவனுக்காக எதையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறினார்கள்.

சில நாட்களுக்குப் பின் நாராயணன் கேசவனைக் கூப்பிட்டு "உனக்கு நண்பன் என்று யாராவது கிடைத்தானா?" என்று கேட்டான். கேசவனும் "ஏன் கிடைக்காமல்? எனக்குப் பல நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்றான்.

அதுகேட்டு நாராயணன் ஆச்சரியப்பட்டு "பல நண்பர்களா? அவர்கள் எல்லாம் உண்மையான நண்பர்கள்தாமா?" என்று கேட்டான். கேசவனும் "ஆமாம். அவர்களில் குறைந்தது பத்து பேர்களாவது உண்மையான நண்பர்கள்" என்றான்.

நாராயணனும் "நான் இவ்வளவு காலம் இருந்தும் எனது உண்மையான நண்பர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஒரிருவர்தாம் இருக்கிறார்கள். நீ என்னவோ இந்தக் குறுகிய காலத்துள் பத்து உண்மையான சிநேகிதர்கள் கிடைத்து விட்டதாகக் கூறுகிறாய். என்னால் நம்ப முடியவில்லை" என்றான்.

கேசவன்தான் நண்பர்களை அழைத்து வந்து அவர்களைத் தன் தந்தைக்குக் காட்டி "இவர்கள் எல்லாம் எனக்காக உயிரைக்

கூடக் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பவர்கள்” என்று கூறினான்.

நாராயணன் அப்படியா எனக் கூறி அந்த நண்பர்களை அனுப்பி விட்டு கேசவனிடம் “இவர்கள் எல்லாம் உன் உண்மையான நண்பர்கள்தானா என்று பரீட்சிக்கலாம். நீ ஒரு பன்றியைக் கொண்டு சாக்குப் பைக்குள் கட்டி எடுத்துக் கொள். நீ உன் சிநேகிதன் ஒவ்வொருவனையும் ரகசியமாகச் சுந்தித்து நீ யாரோ ஒருவனைக் கொலை செய்து விட்டதாயும் அது வெளியே தெரிந்தால் உனக்குத் தூக்கு தண்டனை விடைக்கும் என்று அவர்களிடம் கூறு. அந்த நிலையில் உன்னைக் காப்பாற்றும் படி அவர்களிடம் கேள். அப்

போது என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கலாம்” என்றான்.

கேசவனும் தன் தந்தை கூறிய படியே தன் நண்பர்களிடம் ஒவ்வொருவனாக அனுசித் தன் பிரச்சனையைக் கூறினான். யாரும் அவனுக்கு உதவவில்லை. சிலரோ “நான் உனக்கு உதவினால் நானும் இக்கொலைக்கு உடந்தை என என்னைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். நீ பேசாமல் இந்த மூட்டையை வேறு எங்காவது தூக்கிப் போட்டுவிட்டுத் தலைமறைவாகப் போய்விடு” என்றார்கள். வேறு சிலரோ “உனக்கு இப்படி ஒரு கஷ்டகாலமா? விதி யாரை விட்டது?” என்று அனுதாபப்பட்டார்கள்.

இதை எல்லாம் கேட்ட கேசவன் தன் தந்தையிடம் போய் வருத்தத்தோடு அவர்கள் கூறியதை எல்லாம் சொன்னான். அப்போது நாராயணன் "இது நான் எதிர்பார்த்ததே. என் ஆசிரியர் நண்பர்கள் ஓரிருவர் இருப்பதாகக் கூறினேனே. அவர்கள் என் பொருட்டு உனக்கு உதவுகிறார்களா என்று பார்க்கலாம்" என்று கூறி முதலில் ஒரு நண்பனிடம் கேசவனை மூட்டையோடு அனுப்பினான்.

அந்த நண்பனும் "உன்னை அதிகமாக எனக்குத் தெரியாது போனாலும் உன் தந்தைக்காக உனக்கு உதவுகிறேன்" எனக்கூறி இரவோடு இரவாக அந்த மூட்டையைத் தன் வீட்டுக் கொல்லையில்

புதைத்து விட்டான்.

கேசவனும் வீட்டிற்குப் போய் தன் தந்தையிடம் அந்த நண்பனின் செய்கையைக் கூறினான். நாராயணன் உடனே தன் வேலையாளை அவ்வூர் தலையாரிடம் அனுப்பித் தகவல் கொடுக்கச் சொன்னான். வேலையாளும் தலையாரியிடம் "ஐயா! என் எஜமானனின் மகன் ஒருவனைக் கொலை செய்து என் எஜமானனின் நண்பரின் வீட்டிற்குக் கொண்டு போனான். அந்த நண்பர் அந்த உடலைத் தன் வீட்டின் கொல்லைப் புறத்தில் புதைத்து விட்டார்" என்று கூறினான்.

தலையாரி உடனே தன் ஆட்களை அந்த நண்பரிடம் வீட்டிற்கு

அனுப்பிக் கொல்லைப் புறத்தில்
தோண்டச் செய்து சாக்குப் பையை
எடுத்தான். அந்த நண்பனோ
“என் நண்பனின் மகன் என்று
சொல்லிக் கொண்டு ஒருவன் வந்
தான். அவன் இதை எனக்குத் தெரி
யாமல் என் வீட்டுக் கொல்லை
யில் புதைத்திருக்கிறான் போலி
ருக்கிறது. இதுபற்றி எனக்கு ஒன்
றுமே தெரியாது” என்றான்.

இதற்குள் கேசவனை நாராய
ணன் தன் மற்றொரு நண்பன் வீட்
டிற்கு அனுப்பினான். கேசவன்
அவனிடம் “ஐயா! நான் நாரா
யணனின் மகன். ஒரு கொலையி
யைச் செய்து விட்டேன். அந்த
உடலை என் தந்தையின் நண்பர்
ஒருவரிடம் கொடுக்க அவர்
அதைத் தவிரிவிட்டுக் கொல்லை
யில் புதைத்து என்னைக் காப்
பாற்றியுள்ளார். ஆனால் இந்த
விஷயம் பிடிவோ அதிகாரி
களுக்குத் தெரிந்து என்னைத்
தேடிப் பிடிக்கிறார்கள்.

எனக்குத் தாங்கள் உதவ முடி
புமா?” என்று கேட்டான்.

அதைக் கேட்டதும் அந்த நண்
பர் தலையாரியைக் கண்டு “ஐயா!
கேசவன் என்ற இளைஞன் மீது
கொலைக் குற்றம் சாற்றப்பட்டி
ருப்பதாக அறிகிறேன். அவன் அக்
கொலையைச் செய்யவில்லை.
அதனைச் செய்தவன் என் மகன்.
எனவே கேசவனை விடுதலை
செய்து என் மகனைக் கைது செய்து
கொண்டு போங்கள்” என்றான்.

அப்போது நாராயணன் தலை
யாரியைக் கண்டு விஷயத்தைக்
கூறி சாக்குப் பைக்குள் இருப்பது
இறந்து போன பன்றி என்றான்.
தலையாரியும் சாக்குப் பையை
அவிழ்த்துப் பார்த்து ஆச்சரியப்
பட்டுப் போனான்.

நாராயணனும் தன் மகனிடம்
“கேசவா! உண்மையான நண்பன்
என்றால் என் இந்த நண்பனைப்
போல இரக்க வேண்டும் என்று
தெரிந்து கொள்” என்றான்.

இயற்கை விநோதங்கள்

கொரில்லாக்கள்

கொரில்லா மனிதனைப் போல நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடியது. ஆனால் அதன் முதுகு வளைவாகு. எனவே நிமிர்ந்து நடிப்பதில் களைதது. போல மான்கு கால்களால் நடக்கும் சிம் லாந்தி, கிப்பன் உராய் உடான் போல வாலில்லாக் குரங்கு போல் இருக்கும். கொரில்லாவுக்கும் மனிதனைப் போல 12 பற்கள் உள்ளன. கடைவாய்ப் பற்கள் மிகவும் பெரியவை. இவை உணவு ன் ஐந்து, கைகளால் மரக்கிளைகளைப் பற்றுவது போலக் கால்களாலும் பற்றி மரக்கிளை பயமுறுத்தும். ஆனால் எதிர்த்துப் போரிடாது. பல்லா டு மாற் பில் மனிதர்களைப் போல அடித்துக் கொண்டு ஓடலிடும்.

மரம் அல்ல, புல்

மிக உயரமாக வளரும் புல் எது தெரியுமா? மூங்கில்தான். சில மூங்கில் டன் 35-36 மீட்டர் உயரம்கூட வளரும். 3 நூரத்தில் 90 செ.மீ. கூட வ

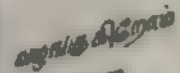
யா.ம. நீளம், நிறம், பருமன் ஆகியவற் றின் அடிப்படையில் மூங்கிலை ஆயிரத திற்கும் மேற்பட்ட வகைகளாகப் பிரித் திருக்கிறார்கள். சில மூங்கில்கள் 60, 100, 120 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே பூக் கின்றன. இந்தியா, ஜப்பான், சீனா ஆகிய நாடுகளில் மூங்கில் பரவலாக விளைகிறது.

கொக்கிக் காலா?

நம் வீடுகளில் கவர் கூரை மூலை கவிழிய கூரை நுளத்திலும் நடைபாதை க்குமே பூச்சியைக் காண்கிறோம். இது ஜப்பானி க்கு க்குமேபாது கீழே விடுந்து விடுமோ என நாம் பயப்பட்டாலும் அது விடவதில்லை. போன்ற இரகசியங்களை என்னல் கற்றுக்கொள்ளும் போகும்போது இவற்றின் கால்களால் பரக்க பூச்சியை அவை கொக்கிபோலத் தென்படும். எப்படிப்பட்ட பரப்பாளாலும் இக் கொக்கிக் கால்களால் பரக்க கொண்டு இது வினாந்து செல்லும். பல கொக்கி கள் இது போல இது வினாந்து பரக்க ஏதாவது ஒரு கொக்கி உதவுகிறது.

அவனுக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை உருவாக்க நீங்கள் திட்டமிட வேண்டும்.

[illegible][illegible]

1. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ (Probability of getting 2 heads)
 2. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ (Probability of getting 2 tails)

**CHILDREN'S COLLEGE
AND CAREER FIELD**

சென்னை : இந்திய அரசு தனது உட்கட்சி அமைப்புகளில் பணியாற்றும் பெண்கள் மத்திய அரசு அமைப்புகளில் பணியாற்றும் பெண்களை விட அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்று உத்தேசித்துள்ளது.

தெலுது துவது துது : துதுது 12, 1993

101, 517100 = улица №101
 = бульвар №101

மாங்கை

செப்டம்பர் '93

- ★ ஸ்ரீ விநாயக சதுர்த்தி
- ★ அமெரிக்காவில் முதல் தமிழ் மாணவி
- ★ யோகாசனங்கள்
- ★ ஒவியக் கண்காட்சி
- ★ சமையற்கலைப் போட்டி
- ★ சிறுகதைகள் - கட்டுரைகள்

இதர வழக்கமான பகுதிகள்
விலை ரூ.6/-

போட்டோவாக்கியப் போட்டி :: பரிசு ரூ.100

இந்தப் போட்டியின் வெற்றி பெற்ற தலைப்புகள் 1993 தவம்பர் மாத இதழில் வெளியிடப்படும்

D.N. Prasad

Devidas Kasbekar

- * தலைப்புகள் ஒரு வார்த்தையிலிருந்து நான்கு வார்த்தைகளுள் இருக்கலாம். இரு தலைப்புகளுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். * செப்டம்பர் 10ந் தேதிக்குள் போட்டிக்கான தலைப்புகள் எம்க்கு வந்து சேர வேண்டும்.
- * எம்மிடம் வந்து சேர்ந்த தலைப்புகளில் நாம் சிறந்ததாகக் கருதும் தலைப்புகளுக்கு ரூ. 100/- பரிசு, இது இரு தலைப்புகளுக்கும் சேர்ந்ததே. * தலைப்புகளை தபால் கார்டில் மட்டுமே எழுதி கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

'அம்புலிமாமா, போட்டோ வாக்கியப் போட்டி' சென்னை-600 026

ஜூலை மாதப் போட்டி முடிவு

முதலாவது போட்டோ: தொடட்டாலும் போச்சு

இரண்டாவது போட்டோ: விட்டாலும் போச்சு

பரிசு பெற்றவர்: க. செல்வராஜு மோகன், திண்டுக்கல்

அம்புலிமாமா

இந்தியாவில் ஆண்டு சந்தா ரூ. 48 - 00

சந்தா அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

டாக்டர் ஏனென்சீஸ், சந்தாமா பிடிபுன், வடபழனி, சென்னை-600 026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Press Private Ltd., 123 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are the exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

YOU'LL DROP

Bakeman's

Everything for **BAKEMAN'S**
**MILK
DROPS**

தின்ன தின்ன ஆசை
திகட்டவில்லை ஆசை

nutrine Aasay

பாசமுடன் நியூட்ரின் படைத்து விட்ட ஆசை!